

Yeniden • • Millî

MÜCADELE

VATAN PARÇALANAMAZ

BU SAYIDA :

TÜRKİYE'DE VATAN PARÇALAMA FAALİYETLERİ

28 NISAN 1970

SAYI : 13

İLMÎ SAĞ

**İLMÎ SAĞ: SADECE SOLA KARŞI BİR PRO-
TESTO HAREKETİ DEĞİL; BİZZAT MİLLET İDEOLOJİK
YAPISININ İLİMLEŞMESİ VE HAREKETLENMESİDİR..!**

İDEOLOJİLERİN KANUNU

Fert ve milletin buhranını tetkik ederken, ideolojik yapı ve muhtevasını teşkil eden ideolojilerden sık sık bahsedeceğiz. Bu bakımdan ideolojilerin tâbî olduğu kanunları bilmek gerekmektedir. Şimdi ideolojilerin uyduğu kanunları inceleyeceğiz.

1 — İDEOLOJİLERİN MUTLAKLIĞI VE İNHİSARCILIĞI KANUNU:

İdeoloji, bir akîdeden fıskıran düşüncenin hayat hakkındaki temennisi ve özlemidir. Bu temenni, akîdenin ve kültürün yaşandığı bir hayat düzenidir. Akîdenin ise kâinat ve hayat hakkında bir izaha varan düşünce olduğunu ifade etmişdik. Her akîde, kendi inanç ve düşüncesi yönünden, mutlak hakdır. Kendi hâricindeki düşünceler yalan ve sahtedir.

Hristiyan doktrini İsa (A.S.)'nın Allah olduğu inancına dayanır. Bu inancın dışındaki inançları hatalı olmakla itham eder. İncil'deki «Bizden olmayan, bize düşmandır» sözü, doktrinlerin inhisarcılığını çok manalı bir surette belirtir.

Aynı durumu Yahudi doktrini için de söyleyebiliriz. Yahve inancına sahip olmayan herkes kâfirdir. Yahudi tarihinde görülen, istilâ edilen Filistin'de yapılan katliamları aynı kaide izah eder. Tevrat'da putlara tapanlara tertiplenen cezalar, ideolojilerin inhisarcılığını gösteren belgelerdir.

Afrika ve Avustralya yerlilerinin basit inançlarında dahi aynı inhisarcılık görülür.

Kâinat ve hayatın izahında yegâne hak kın kendisi olduğu yolundaki kanaat, akîdenin yaşama garantisidir. Bir akîdenin bağlıları, akîdenin mutlak hak oluş vâsıfından şüpheye başarlarsa, o akîde yaşama sahasını terk ediyor demektir.

Akîdenin ve netice itibarıyla ideolojinin inhisarcı vasfı, akıl plânında birbirine zıt iki hakîkatın bulunamayacağı kaidesinden doğmaktadır. Bir husus ya doğrudur, ya eğridir. Bir renk ya siyahdır, ya beyaz. Bir organizma ya ölüdür, ya yaşamaktadır. Birbirine zıt iki hakikat olmaz.

Akîde ise, kâinat ve hayatı izahda, doğruluğuna inanılan fikirdir. Bu yüzden akîde ve akîdenin mahsulü olan ideoloji inhisarcıdır.

Kendi dışında bir akîdenin varlığına tehammül edemez. En basit bir düşüncenin mahsulü olan ideolojide dahi bu vasfı vardır. Dinî, felsefî, iktisadî, içtimai ve siyasi bütün cereyanlar uyusabilmez mutlak bir hâkimiyet pesinde koşar.

İdeolojilerin bu vasfı, zarurî olarak, ideolojiler arasındaki çarpışmayı doğurur. Her ideoloji mutlakdır, inhisarcıdır. Böylece ideolojiler arasında, insanı ele geçirme ve insana kendini kabûl ettirme uğrunda bir mücadele başlar.

13

Bu mücadele dünyanın yaratılışından beri devam etmektedir. Ve devam edecektir. Dünyada, sağ ideolojinin hâkimiyeti kabûl edilesiye kadar, kavga bitmeyecektir. Zira, farklı ideolojilerin yaşadığı bir dünyada kavga zarurî olarak bitmez.

Sol-ideolojinin hâkimiyet kazandığı bir dünyada da kavga ve buhran sona ermez. Böyle bir durumda ise, insan varlığının zarûretleri ile sol ideolojiler çarpışır. Kavga, insan varlığına tam intibak hâlinde bulunan sağ ideolojinin tam hâkimiyeti ile zarûrî olarak durur. Sulh ve sükûn insanları kucaklar.

Farklı ideolojiler bulundukça kavga, harp zarûrî olarak devam edecektir. Bunu görmemek hayattan kendi eliyle çekilmek demektir. Böyle bir intihara ise, kimsenin hakkı yoktur. Hayat kavgalarla doludur. Kavgalar, ideolojilerin ebedî çarpışmasının görünebilen âkisleridir.

İdeolojiler ve onların dayanakları olan doktrinler, insanda mevcut seçim hürriyetine ve gaybî imana dayandıklarından, dâima mevcut olacaklardır. Ve bu zarûrî mevcûdiyetleri de, ebedî kavganın tohumları olarak bulunacaktır.

İdeolojiler yaşadığı müdetçe, kavga devam edecektir. İdeolojiler arasında çarpışma durmaz. Anlaşmalar, mücadelenin başka bir şekilde devamından ibarettir.

İdeolojiler arasındaki çarpışma, ideolojinin kendi bünyesinden doğar. İdeolojiler varsa kavga vardır. Ve bu kavga bütün beşerî hâdiselerin tohumudur. Kendini siyasi, askerî, fikrî, iktisadî... kavga şekillerinde ortaya serer. Ve beşerî hâdiseler böylece yürür.

2 — FARKLI İDEOLOJİLER ÇARPISIR. İDEOLOJİLER ARASINDAKİ ÇARPISMA SINIRSIZ VE TOPYEKÜNDÜR:

«İdeolojiler arasındaki çarpışma, ideolojilerin inhisarcı bünyesinden doğar» dedik.

İdeoloji hem bünyesi, hem de hedefi dolayısıyla inhisarcıdır. Zirâ, her ideoloji hakka dayandığı inancındadır. Ayrıca hedefi, bütün insanlığa hâkim olmaktır.

İdeoloji, bu vasfı sebebiyle, topyekûn ve sınırsız bir harbi hazırlar. Zirâ, ideolojinin hedefi, farklı ideolojiyi imhâ etmek ve bu hedefe vâsıl oluştaki kuvvet kullanmada hiç bir tahdit kabul etmemektir. Böylece harp dâima sınırsız ve topyekûn bir mâhiyet alır.

Bu savaş en sert şeklini sağ ve sol ideolojiler arasında bulur. İdeoloji, hedefine vâsıl olmak için, insanın bütün imkânlarını düşman ideolojiyi ezmek için kullanır. İnsanın maddî ve gayr-i maddî bütün silâhları sarf edilir. Savaş, insanın imkânlarının

değişik ifâdesi olan; siyasi, askerî, fikrî, iktisadî, manevî bütün güçleri kullanır. Harp böylece; siyasi, iktisadî fikrî, askerî... v.s. vasıflarını kazanır. Düşman ideolojiyi yok etmekte hiç bir mekân, zaman şartı ve kaydı kuvvet sarfını durdurmaz.

Küçük ideolojik guruplar arasındaki kavga; mücadele, isyan, ihtilâl gibi şekillerden geçerek devletler arasındaki bir harbe dayanır.

Bu tesbitleri tarihin seyri içinde görelim:

Küçük bir gurup hâlinde bulunan 12 kişilik Hristiyan Havâriyyânı, Filistin'de yaptığı mücadeleden sonra, dünyaya dağıldı. Putperest milletlerin imanını değiştirmek için yapılan inanç mücadelesinde, Havâriilerin silâhları azdı. Kullanılan silâh fikirdi. Hristiyanlığın ilk 300 senelik tarihi, Hristiyanlık ile putperest devletler arasında bir çarpışma tarihidir. Bir ideolojik cemaat olan Hristiyan kilisesi ile putperest ideolojinin kılıncı ile ifâdesi olan Roma devleti arasındaki çarpışma, gerçekte Hristiyanlık ile putperest ideoloji arasında kıyasıya bir savaştır.

Sonra Hristiyan ideolojisi devletleşebildi ve Romanın kılıncını kendi ideolojisinin emrine verdi. Roma, Hristiyan ideolojisinin bayraktarı olarak, diğer milletlerle savaştı. Bir çok milleti Hristiyanlaştırdı. Bulgar, Macar ve Sırp milletlerinin Hristiyanlaştırılmasını hatırlayalım. Roma imparatorluğunun yıkılışına kadar, Roma Hristiyan ideolojisinin devletleşmiş şekli olarak hareket etti. Aynı vazife daha sonra Bizans devleti tarafından ifâ edildi. Putperest milletler ve bu arada İran ideolojisi ile Bizansın ideolojisi arasındaki mücadele asırlarca devam etti. Siyasi, iktisadî ve kültürel münasebetler şekli içindeki kavga zaman zaman alevlendi harpler patlak verdi. Bizansın ideolojik yapı bozuklukları iç-savaşlar ve ihtilâller şeklinde ortaya çıktı.

Hristiyan ideolojisinin temsil eden Bizans, İslâm ile çarpıştı. Bu yeni ideoloji ile savaşı da aynı kanuna tâbidir. Farklı ideolojiler çarpışırlar. Ancak Hristiyanlık ideolojisi, Bizansın yıkılışı ile siyasi otoritesini bir bölgede kaybetti, fakat Hristiyanlaşmış milletler üzerinde hüküm sürebildi.

Bizansın yıkılışından sonra, Hristiyan ideolojisi Haçlı seferlerini değişik şekiller altında sürdürdü. Ticarî, kültürel, siyasi ve askerî münasebetlerde topyekûn bir harp devam etti.

(Devamı gelecek sayıda)

Milletin iman, ahlâk, kültür, tarih ve menfaatine bağlı haftalık siyasi **MILLİ DÂVA MECMUASI**

Yıl: 1 — Sayı: 13

SAHİBİ

Ömer Ziya Beşvireli

MESUL MÜDÜR

SELİM ARKOC

IDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4
Cağaloğlu — İSTANBUL

Telefon: 27 73 10

Fiatı : 150 kuruş.

Dizgi :

SEN - AL MATBAASI

Baskı :

GÜNES MATBAACILIK

T.A.Ş. Cağaloğlu - İst.

Abone Şartları:

Bir senelik: 70 Lira

6 Aylık: 35 Lira.

3 Aylık: 18 Lira.

Millî Mücadeleyi dejenere ettirmeyeceğiz

İki yüz senedenberi dışardan darbeleri, içerdin hainlerin ihanetleri ile gittikçe zayıflayan imparatorluğumuz I. Cihan Harbi sona ererken, mağlup ve perişan bir haldeydi. Düşman orduları dört bir taraftan ilerliyordu. Yemen, Sina, Filistin, Kafkasya, Galicya cephelerinde döğüşen mehmecik yurduna üzüntüyle döñüyordu. Altı seneden beri (1912 den) devam eder mücadeleye yüzbinlerce mehmecik katılmış, kanıariyle vatan topraklarını sulamış. En yakınlarını cephelerde bırakmış. Yaralı, üzüntülü ve yorgunluktan bitmiş olarak evlerine dönüyorlardı. Harp bitmişti.

Harb bitmişti. Fakat hain düşmanlar ve yarıdakıları Müslüman Türke, Anadolu'ya dahi çok görüyorlardı. İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunan askerleri köpekler gibi yurdumuza saldırmaya başlamış. Sevr paçavrasından da istifade ile Anayurdu haince istilâya vönelmişti. Türk ordusunun silâhları alınıyor. Subaylarımızın kadroları daraltılıyor, ordumuz yok olmağa sevk ediliyordu. Bütün dünya tarihi dikkatlice incelemine görölürki, milletleri yaşatan milletlerin kendi hayat ideallerine bağlılığıdır. Medeniyetlerin, kültürlerin, devletin ve bütün medenî müesseselerin temelinde milletin hayat ideali vardır. Bir milletin medeniyet ve kültür inşası kabiliyeti, kendi hayat idealine bağlılığı derecesindedir. Bu, millî mücadelemizle bir kere daha kuvvetle belirmiştir. Aslanan millettir, milletin yaşama iradesidir, milletin ideallerine bağlılığıdır. Bu iman bağı mevcutsa, kudretli devlet, yenilmez ordu, yüksek kültür, muhteşem medeniyet kurmak imkânı mevcuttur. Zira bu müesseseleri kuracak sadece inanmış toplum ve ferddir. Zaferin temel şartı, inançtır. İnancını kaybetmiş toplumlar, en kuvvetli devlet ve ordulara sahip olsalar bile, yıkılışlarını hiç bir sebep önleyemez. Millet bir inanç ve bu inançtan fıskıran kültür mihrak ve hayat idealleri etrafında toplanan insan topluluğudur. Bir topluluk ancak topluma temel olan inancın varlığı halinde devam eder. Kendi hayat idealine bağlı bir toplum hayatını ve inancını muhafaza etmek için yüz bin imkân bulur. İşte bu gerçek, millî mücadelemizin zaferini temin eden, temel sebebi teşkil etmiştir.

Senelerdenberi gözyaş, kan ve ateş içinde yürüttüğü mücadeleye, yeniden başlayacaktır. Teşkilâtî ordular ve I. Cihan Harbinin galipleri ve galiplerin yarıdakıları karşısında muhteşem tarihi, büyük inancı ile yıkılmaz bir kuvvete tosluyorlardı. Bu kuvvet millettir. Evet sadece millet Aydın, Manisa, Salihli, Antep, ve Maraşta değişik düşman askerleri karşısında aynı kuvvet kahrmanca direniyordu. Din, namus, vatan ve milleti haçlı sürülerinin ayakları altında çiğnetmemek için, direniyordu. Aydındaki milis kuvvetleri, Maraştaki mücahit imam, Antepteki mübarek din adamı, kanlarının son damlasına kadar, din, namus, vatan ve milleti korumak için and içen Mehmet, aynı ulvî gayenin heyecanı ile vekvücut idiler. Millet direniyor, millet yürüyor millet harbediyordu. Her köy bir milis, her kasaba bir tabur her şehir bir karargâh olmuş, düşmana karşı çıkıyordu. Böylece millet harbi denilebilecek bir harp şekli doğuyordu. Milletin bu kahrmanca mücadelesini merkezileştirmek elbette zarurî idi. Ancak var olan şeyler toplanır Şurası muhakkaktır ki bir şefin veya kadronun dehası ne kadar yüksek olursa olsun, inancını kaybeden

millete inanç vermek kudretlerini aşan bir şeydir. Mücadelede namuslu ve gerçek rehberlerin vazifesi milletin ruhunda gönüllü idealleri bulmak umumî emellere tekabül etmektir. Milletin ideallerine mücadelenin başında veya sonunda sırt çevirmek arasında, hiç bir fark yoktur.

İşte asıl şerefi millete ait olan bu mücadele, bugün daha iyi kavrayacağımız bir mücadeledir. Millî mücadelemiz, 50 yıl önce TBMM'nin şahsında merkezileşip, hukukî bir şahsiyet kazanıyordu. İşte 23 Nisan budur! Ancak millî mücadelemizin sosyal politik ekonomik askeri ve ideolojik yönden tam ve objektif bir tetkikine imkân verilmediği için, bugün millî mücadelenin gelişmesi, mânâsı ve gayeleri üzerinde bir sis perde ile teşekkül etmiş bulunmaktadır.

Acaba millî mücadele Moskofçuların dediği gibi «ezilen emekçi sınıfların emperyalizme karşı ise emperyalizmin ve hakim sınıfların acısı olan saltanata, hilafete ve ortaçağ bakiyelerine karşı yaptığı devrimci savaş mıdır?» Bu, komünistlerin millî mücadelemize yamamağa çalıştıkları bir değerlendirmedir.

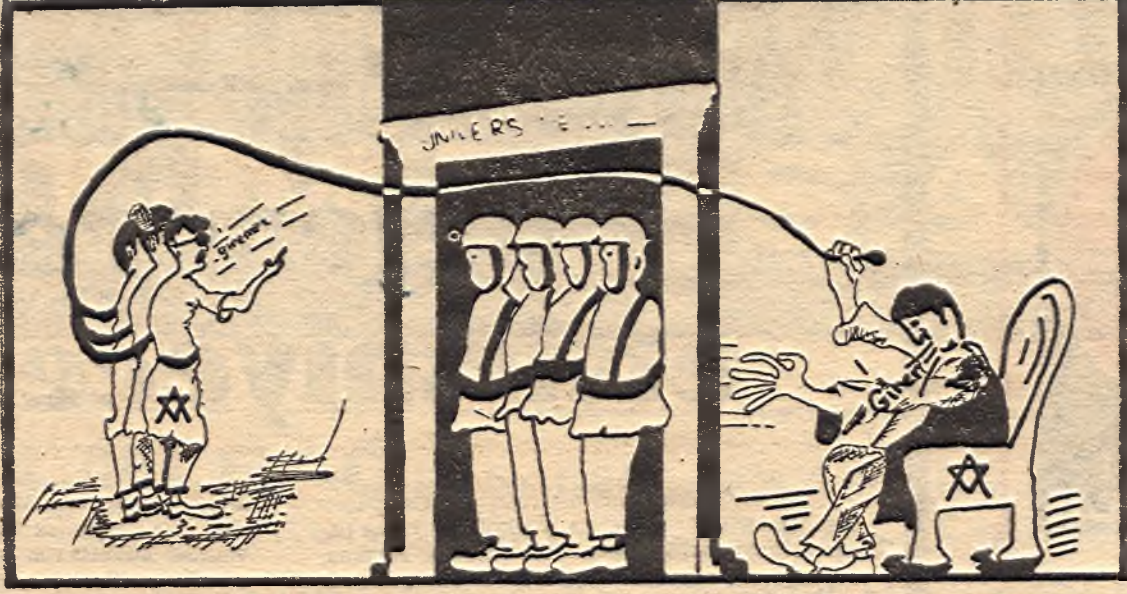
Millî Mücadelemiz hakkında bir başka görüşte şudur: «Türk milleti asırlardan beri bünyesini kemiren İslâmiyetten ve onun müesseselerinden zurtulup kayıtsız şartsız Avrupa medeniyetine dahil olmak için hilafete ve saltanata karşı ayaklanmıştı.» Bu da Avrupa köklü, bir millî mücadeleyi anlaşıdır.

Acaba millî mücadelenin mânâsını, gayesini doğru olarak, nasıl tesbit etmeliyiz. Millî mücadelenin rehberliğini yapan şahısların beyaz noktadan mı? Yoksa millî mücadeleye ayılar sonra ve zorlama ile katılan, ve millî mücadeleye yerine «çiftlik işletmek» fikrini daha, kârli gören, Osmanlı (!), miralayından mı? Yoksa millî mücadeleye iştirak eden bütün bir halkın duasında, hikâyesinde ve efsanesinde beliren ve bütün milleti birleştiren ruhta mı arayacağız. Elbette sonucunda arayacağız. Teşekküllerini beyanatlarında, tamimlerinde bu ruha tekabül mecburiyetinde oldukları millî ruhta arayacağız. TBMM'nin tamimlerinde şu ibareler sık sık görülür. «Vatan tehlikededir... Millet! Allahın izniyle yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır... BMM'nin açılışına müsadif.. günün Kuran-ı Keirim kıraat olunacak ve Buharî Şerif okunacaktır. Din-i mübinî İslâm hristiyanların tecavüzünden korunacaktır. v.s.»

İşte din, namus, vatan ve milletin korunması ideali milletin hedefi, mücadelenin kadrosunun ise iradesi haline gelmişti. Bu ruh, bu ideal millî mücadelemizin mânâsını ve gayesini belirtir. Ve gösterirki millî mücadelemiz ne ekmek kavgası ve nede medeniyet kavgasıdır. Millî mücadelemizi Hristiyan Avrupa medeniyetinin kölesi enternasyonal ihtilâlin zavallı bir esiri haline getirmeğe yönelen anlayışları yıkmak gerekmektedir. Yüz binlerce mehmedin kanı, komünist enternasyonalin ve Avrupa medeniyetine kayıtsız şartsız teslimiyet ağacının gübresi değildir.

Millî mücadelemize sahip olmak bugün en büyük vazifedir. Millî mücadelenin milletin hayat müdafası uğrunda dökülen kan olduğunu unutmamalıyız. Ve milletin hayat müdafasının ise; kültürde, ekonomide, sosyal hayatta ve politikada millî ideallerin hakimiyetini temin demek olduğunu bilelim.

YENİDEN MİLLİ MÜCADELE

Türkiye'de mücadeleyi fikir sahasından kaydıranların ve silâhların patılamasından fayda umanların kimler olduğu bellidir. Üniversiteye polis girmesini istemeyenler, silâhların solcular tarafından kullanıldığını gizlemek isteyenlerdir.

Hâdiselerin söylediği gerçekler ve Ecevit'in itirafları

Son zamanlarda Üniversitelerimiz de meydana gelen silâhlar terör hareketleri, sun'i kardeş kavgasını kanlı bir hale getirirken, bazı politik çevreleri de harekete geçirmiş gözükmektedir. Milli Güvenlik Kurulu kararı, Ecevit'in silâhsızlanma teklifi, diğer siyasilerin şikayetvari beyanları bu cümledendir.

Bununla beraber mesele ya bir itham meselesi yapılmış, ya da gereken ehemmiyet verilmeyerek geçiştirilmiştir.

Bir kere problem temelinden anlaşılmalıdır. Milletçe içinde bulunduğumuz buhranın üniversitedeki müşahas tezahürü olarak mütalâa edilmemiştir. Sadece üniversiteye has ve üniversite içinde çözümlemesi gereken bir problem olarak takdim edilmeye gayret edilmiştir. Gayr-i millî sistemlerin resmî düzen haline getirildiği cemiyetlerde her türlü buhran vakıalarıyla karşılaşmak, sokakta adama rastlamak kadar tabiidir. Bizce anormal olan ve gayr-i tabii gelen husus mes'ullerin, bunu bir ideoloji ve sistem meselesi olarak değil de basit vakıalar olarak ele almalarıdır.

Diğer taraftan silâhlı tecavüz hareketlerini icra edenler doğru teşhis edilmemiştir. Millet'in mazlum evlâtları ile eşkiya sürüleri karıştırılmış, bu hareketleri yapanların komünistler olduğu açıkça söylenmekten kaçınılmıştır.

SİLÂHLI MÜCADELE KİMİN METODUDUR?

Şu husus kesinlikle bilinmelidir ki bu metod, sağcı mücadelenin metodu değildir. Zira sağcı mücadelenin karakteri buna manidir. Haklı bir doktrin ve bu haklı doktrine dayanan millî mücadele, meşrutiyetini silâhla, terörle millete kabul ettirecek değildir. Bu mücadele her yönüyle millidir ve bizzat milletin kendi mücadelesidir. Millî mücadeleler umumi arzulardan doğar. Milletin tamamının iştirak ettiği mücadeledir. Adı tahrik ve cinayetler bu mücadelenin ulviyetine gölge düşürür.

Kars'taki çobandan, Edirne'deki eli narırlı millet evladına varıncaya kadar herkesi kucaklayan mazlumların kurtuluş ümidi olan bir mücadeledir. Onu kızıl tertiplerle aynı plânda görmek millete bühtandır.

Sağcı mücadele buhranlarımızın kaynağı bu gayr-i millî sistemin tasviyesini

DEMOKRATİK ve KANUNİ yollarda arar. Bu mücadele şeklini millet varlığının korunması bakımından zarurî görür. Her türlü baskı ve terör hareketini kendi hususiyetleri ile bağdaşmadığı için reddeder.

Solcu mücadele ise millete rağmen yürütülmeye çalışılan bir harekettir. Zorbalık, tecavüz, gaddarlık solun değişmez vasıflarıdır. Bunlar olmadan solun hiçbir cemiyette yaşama imkânı yoktur. Milyonlarca insanın kanı pahasına yaşayan bir ideolojidir.

İtalya'da subay apoletlerini söken «Kızıl Birlikler» 1917 Rusya'sındaki «Kızıl Milisler», Macaristan'daki «Lenin Delikanlıları», Yugoslavya'daki «Kızıl Çeteler» vs. bu ideolojinin karakterinden doğan silâhlı tecavüz guruplarıdır. Milletçe merdut bir fikir, ancak bu metodlardan fayda umabilir.

SİLÂHLI MÜCADELE ZEMİNİNİ KİMLER HAZIRLADI?

Millete hazırlanan her hadisede olduğu gibi bu türlü bir mücadele zeminini de beynelmilî yahudiliğin ve içimizdeki ajanlarının eseridir.

Beynelmile: yahudilik Vietnam'dan sonra Türkiye'yi bir iç harbe sürüklemeyi gayreti içindedir. Yahudi politikasının tabikçisi Jhonson «Türkiye'yi Vietnam'dan sonraki hedef» olarak gösteriyor, Amerika'nın efendisi yahudi politikacıları, iç harbi başlatmak üzere 6. Filo'yu Türkiye'ye gönderiyordu. Komünistler, fırsattan istifade sokağa çıkıyor, millete ve milletin iradesine küfretme imkânını buluyorlardı. Kızıl bayrak bunun için çekildi. Taksim hadiseleri bunun için tahrik edildi, hakarete maruz kaldı.

Bir iç harp siloganı olan «İRTİCA» yaygarası yine yahudilik ve içimizdeki kuyrukları tarafından ortaya atıldı. Millî uyanış hareketine gayr-i millî basın bu damgayı yapıstırarak ordu ile milleti, işçiye patronu karşı karşıya getirmeye çalıştı. Bunun arkasına kendi ihanetlerini gizlediler. «Kardeşi kardeşe düşürme» metodu, masonlar tarafından ustalıkla kullanıldı. Milletin evlâtları asıl meseleden uzaklaştırıldı. Düşman kamplara ayrıldı.

İşte silâhlı mücadele bu ortamda gelişti ve bu günkü seviyeye ulaştı.

SİLÂHLI MÜCADELEYİ KİMLER BAŞLATTI?

Türkiye'de silâhlı mücadele komünistler tarafından başlatılmıştır. Bunu teyid eden pek çok deliller vardır. Uzun müddet susmuş olmasına rağmen Millî Güvenlik Kurulu da bunu kabul etmek mecburiyetinde kalmıştır.

Komünistler: silâhlı mücadeleye hazır olmak üzere kitaplar neşretmişlerdir. Yahudi Alberto Bayo'nun garilla kitapları, yahudi uşağı Che Guavera'nın Gerilla Günlüğü, Savaş Anıları, Lenin'in Devlet ve İhtilâl kitabı hep bu maksatla neşredildi.

T.İ.P. olağanüstü kongresinde bir kadın delege aynen İtalya'da, Rusya'da olduğu gibi daha fazla militan yetiştirilmesini istiyor, bu meseleye gereken ehemmiyeti vermediği için Aybar yönetimini suçluyordu.

Yine bu cümleden olarak umumî efkâr «Komanda» efsanesiyle meşgulken, ordu'nun, polisin dikkati gayr-i millî basın tarafından bu efsaneye çekilirken, komünistler 1968 yazında Erdek civarında gerilla taimleri yapıyorlardı.

Silifke dağlarında içinde malum bir savcının da bulunduğu solcu guruplar bombalar patlatıyor, karlı havada tatbikat yapıyordu.

El-Fetih'de eğitim görüp, kundakçılık yapanların, fakülte binalarına dinamit koyanların, Birecik köprüsünü havaya uçurmaya çalışanların hangi ideolojiye bağlı oldukları artık bellidir.

Zap Suyu Köprüsü bahanesiyle komünist eşkiya Barzani'nin karargâhında silâhlı talim yapanlar, Işık Mühendislik Mimarlık Okulunda makinah tüfek kullanarak adam öldürenlerin, Yıldız'da kurban imal edenlerin ta kendileridir. Eğer meseleyi doğru teşhis etmek istiyorsak bu misaller bile kafi gelecektir.

Dürbünlü tüfekleri kimler kullanıyor? Dinamit lokumları, patlayıcı maddeler, Çek ve Rus yapısı tabancalar, otomatik silâhlar iktidarın aczine, mason polis şeflerinin göz yummasına, muhalefetin himayesine rağmen saklanması imkânsız gerçekler olmuştur. Halk mahkemelerinde kimlere zulmediliyor, işkence ediliyor Bunlar artık be-

(Devamı 14. Sahifede)

MİLLÎ MÜCADELEMİZ 50. YILINDA

23 Nisan 1920 den bu yana tam elli yıl geçmiş bulunuyor. Bugün 23 Nisanı daha iyi kavramaya ve mânâsını idrake mecbur olduğumuz günlerde bulunuyoruz. 23 Nisanda kurulan meclis, Balıkesir, Salihli kongreleriyle başlayan son Osmanlı meclisi mebusanı ile karakteri belli olan, Erzurum ve Sivas kongreleriyle millete mal olan millî mücadelenin kati merkezi olduğunu bütün dünyaya ilân ediyordu.

1908 de bir darbe ile iktidara gelen, Balkan felâketleri ile yurdu perişan eden ittihatçılar, yorgun milleti 1. Cihan harbinin yangınına atmışlardı. Millet Galiçya, Çanakkale, Sina ve Sarıkamışta yüzbinlerce evladını kaybetmiş. Mason localarının esiri ittihatçılar, Türk ordusunun sevk ve idaresini fiilen Alman generallerine terketmiş. ordularımız haçlı sürüleriyle üç büyük cephede savaşmış. Mehmetciğin imanla, millet sevgisi ve vatan aşkı ile yürüttüğü savaşa ve harikulade kahramanlığına rağmen 1. Cihan Harbinde mağlup olmuştuk.

Haçlı Avrupasının asırlık hülyası gerçekleşmiş, beynelmilel yahudiliğin plânları hakikat haline gelmiş imparatorluğumuz çökmüştü. Haçlı sürülerinin İstanbullu Kostantinopol yapmaları mümkün görünüyordu. 12. ve 13. asırlarda milyonlarca haçlı sürüsünü, mukaddes İncil memleketini, yani Anadoluyu müslümanlardan temizlemek, camilerimizi kilise, müslüman halkımızı vaftiz etmek, Kuranımızı ayaklar altına almak ve islâmı ve islâmın alemdarı Türk milletini yok etmek hayali Avrupa'nın tek meşgalesi olmuştu. Fransız, İngiliz ve Rus basınında 1. Cihan Harbinin gayesini açıklayan tablolar, kartpostallar elden ele dolaşmakta idi. Bu resimler yaralı ve perişan Türk askerlerinin çekilişini ve camilerin ve minarelerin alemleri yerinde parıldayan haçları göstermekte idi. Avrupa da hristiyan taassubunu gösteren bir kartpostalda müslüman Türkün yaralı ve perişan bir halde kılıcını hristiyan bakireye teslim edişi ve hilâli bayrağın bitap Türkün elinde eğilmiş ve yerlere serilmiş acıklı manzarası harbin gayesini haykırıyordu.

Anadoluyu hristiyanlaştırmak, Bizansı hortlatmak ortak emelindeki Katolik Fransız, Anglikan İngiliz, Mukaddes Roma - Germen imparatorluğu, ve III. Bizans Çarlığı, Moskova'nın gayesi gerçekleşiyordu.

Esir Türk illerinin ve islâm âleminin kalbi İstanbul işgal ediliyor. Fatih Sultan Mehmed Han'ın İstanbul'a beyaz atı üzerinde girişine nazire olarak Fransız komutam beyaz bir at üzerinde İstanbul'a giriyordu. Vatan-daşlarımız Rumlar, Ermeniler ve Yahudiler bu sefil ve alçak haçlı ordusuna Rum, Ermeni ve Yahudi bayraklarıyla, sevinç avazeleriyle, ve islama ve Türk'e misli görülmemiş hakaretleriyle buyur ediyorlardı.

Din, vatan, devlet ve millet tehlikede idi. Vatanın son parçası da ufalanıyor Karadeniz'de Pontus Rum imparatorluğu, Doğu Anadolu'da Ermeni devleti, Batı Anadolu'da Bizans devleti kuruluyor. Güzel İzmir hain Yunan sürülerinin kirli ayakları ile çiğneniyor Güney illerimiz İtalya'ya Güneydoğu illerimiz Fransa'ya peşkeş çekiliyordu.

İşte bu elim vaziyette, Balkan harplerinden beri cephe cephe koşmuş müslüman Türkün bütün cihanı titreten, islam alemine ümit veren gür sesi duyuldu. Gafillerin ve hainlerin hasta adam adını taktığı millet birinci cihan harbinin galiplerine meydan okuyordu. Bu harikulade isyana tarihin kahramanlık sayfelerinde pek ender rastlanır.

Harbin başlangıcında İngiliz işçileri, harbe gitmemek için direniyorlardı. Almanlar ise cephelerden dönen ordularını hakaretlerle karşıyorlardı. Rus köylüleri ise Alman cephesinden kaçıyor kendilerini cepheye süren subaylarını kurşunluyorlardı. Moskova harp kaçağı sürülerle dolmuştu. İşte müslüman Türk 1912 den beri cepheden cepheye koşmasına, akıllara durgunluk veren insan kaybına rağmen, yeni bir mücadeleye giriyordu.

Millet evet millet vazife başında idi. Tarihi en müşkül zamanlarında yeniden devlet, düzen ve ordu kurmak iradesini ve inancını parılatan millet, hayatını müdafaa kavgasında idi.

Maraş, Antep, İzmir, Aydın milletin mücadelesinde millet, din ve vatan düşmanlarına karşı milletin şanlı müdafaa cepheleri oldu.

23 Nisanın mânâsını kavramak isteyenler bizzat millete kulak versinler. Bu ses millî mücadelemizin başına geçmiş şeflerin, millete tekbül etmek zorunda oldukları ideallerde ifadesini bulur.

23 Nisanda kurulan Türkiye'nin meclisi; asırlık din, devlet ve millet düşmanlarına karşı milletin inançla kinle haykıran sesidir. Bu ses kuvayı milliyenin hâlâ tarihin derinliklerinden uğultusu gelen na' şakırtıları ve mehmetciğin Allah! Allah! seslerine karışmıştır. Devletimizin devamı, dinimizin muhafazası, milletin ve vatanın varlığının ilânı şanlı bayrağımızda ifadesini bulur. Bu idealler milletin hayat idealidir.

Elli yıl önceki, millî mücadeleyi daha iyi anlamak için, aşağıya koyduğumuz belgeleri okuyalım.

VESİKA, 37 (PEK ACELEDİR, ŞİFRE 162)
Ankara Yirminci Kolordu Kumandanı Fuat Paşa Hazretlerine:

Dersaadette vilâyeti Şarkıye Müdafai Hukuku Milliye Cemiyeti Riyasetine:

Bu suretle derdesti kışat olan kongre hem cemiyetimizin ve hem de aynı gaye ve maksadı millî ile teşekkül etmiş diğer bazı cemiyetlerin iştirakiyle daha umumî bir şekil almış oldu. Bu veçhile Hilâfeti İslamiye ve Saltanatı Osmaniye'nin hârisi ve buralardaki hukuku İslâmiyenin cidden muhafızı olabilecek mahiyet kasbetmiş olduğunu arz ederim.

Mübarek vatan ve milleti parçalamak tehlikesinden kurtarmak ve Yunan ve Ermeni emellerine kurban etmemek için açılan mücadeleyi milliye uğrunda milletle beraber serbest surette çalışmaya sıfatı resmiye ve askeriyesi mani olmağa başladığından milletin sinesinde bir mücahid fert olarak çalışmak üzere silki celili askeriye ve daen istifa etti.

21.7 1919

Üçüncü Ordu Müfettişliği

Erkanı Harbiye Reisi

Miralay Kazım

VESİKA: 38

Erzurum Kongresinde Verilen Nutkun Suretidir.

Gün geçtikçe artan bir şiddetle hukuku hilâfet ve saltanat, haysiyeti hükümetin haysiyeti, milletimizin izzeti nefsi tecavüz ve taaddilere uğradı. Osmanlı Tebasından olan Rum ve Ermeni unsurları gördükler teşvik ve kolaylığın neticesi ile de namusu milletimizi yaralayacak taşkınlıklardan başlayarak nihayet hazin ve kanlı safsahalara girinceye kadar küstahca tecavüzlere koyuldular.

Salifülarz esbap ve payitahtı saltanatın da mahsur ve tamamiyle murakabeye tabi kalması yüzünden artık bu vatanı mukaddesat ve mukadderata sahip bir kudret ve millî iradenin mevcut olmadığı batıl fikri hükümler olmuş ve cansız bir vatan, kansız bir millet nelere müstehak ise bîmuhabbe onların tatbikatına itilaf Devletlerince başlanmıştır.

Şurada acıklı bir hakikat olmak üzere arz edeyim ki, memleketimizde külliyyetli ecnebi parası ve bir çok propagandalar cereyan ediyor. Bu radaki gaye çok aşıkardır ki, hareketi milliyeyi neticeye ulaştırmamak, millî emelleri felce uğratmak Yunan, Ermeni emellerini ve bazı vatanın mühim kısımlarını işgal gayelerini kolaylaştırmaktır. Bununı beraber her devirde her memlekette ve her zaman zuhur ettiği gibi bizde de kalp ve asabı zayıf gayri müdrik insanlarla beraber vatansız ve aynı zamanda refah ve şahsi menfaatini vatan ve milletin zararında arayan sefiller de var. Şarkı umurunu tedvirde ve zayıf noktaları arayıp bulmakta pek mahir olan düşmanlarımız memleketimizde edatâ bir teşkilat haline getirmişlerdir. Fakat mukaddesatın kurtuluşu gayesi için çırpınan bütün millet işbu azim yolunu ve mücadelesinde her türlü yardımı muhakkak ve mutlaka kırıp süpürecekler.

En son olarak niyazım şudur ki, Cenabı Vehibülâmâl Hazretleri Habibi Ekremi hürmetine bu mübarek vatanın sahip ve müdafii ve diyaneti Celilei Ahmediyenin kıyamete kadar sadık ko ruyucusu olan necip milletimizi ve saltanat makamı ve yüksek hilafeti mâsun ve mukaddesatımızı düşünmekle mükellef olan heyetimizi muvaffak buyursun. Amin.

VESİKA 40

Kongre Reisi Mustafa Kemal Paşa Hazretleri tarafından kongrenin hitamında irat edilen nutuktur: 7.8.1919

Heyeti muhteremenizin, rüfekay-ı kiramının hakkımda gösterdiği samimi muhabbet ve itimat âsarına burada alenen teşekkür etmeyi bir vecize addederim. Bu felâhıpa içtimamız, hitampezir olurken Cenabı Vehibülâmâl Hazretlerinden avn-ı hidayet ve peygamberi zıyanımızın ruhu pür fütuhundan feyzü şefaati niyaziyle vatan ve milletimize ve devleti ebed müddetimize akibetler temenni ederim.

(Devamı 14. Sayfada)

Sudanlı Müslümanlarındır

Mecmuamızın bundan önceki sayılarında İslâm âleminin içinde bulunduğu ızdıraplı durumdan parça parça bahsetmiştik. Nijerya Hindistan Libya ve Çad'da meydana gelen hadiselerin hangi hedefe yöneldiğini belirtmiştik. Emperyalist ideolojilerin İslâm Milletleri üzerindeki iğrenç zulmünü ve yavaş yavaş bu zulme başkaldıran Millî kurtuluş hareketlerinin, nasıl yolundan sap tırılmak istendiğini geniş geniş izah etmiştik. Sol ideolojilerin temsilcileri, İslâm ülkelerinde meydana gelen uyanış hareketlerini nasıl boğmak istiyor; nasıl korkunç bir imha hareketini insafsızca yürütüyor, anlatmıştık.

Kurtuluş ideolojisi etrafında saf bağlayan insanların hareketleri şuurlandıkça yayıldıkça kitlere mal olmaya başladıkça bu zalim kuvvetler de zulümlerini artırmakta, ihma hareketini hızlandırmaktadırlar. Asırlardır örülmeye devam edilen ihanet şebekeleri artık, uyanan milletler tarafından parçalanmaya başlayınca, İslâm Milletlerine karşı daimî bir danışıklı döğüş içinde bulunan beynelmile: millet düşmanları birleşmekte ve komplolarla mahlûmun sesini kısmak istemektedirler.

Afrika ülkeleri uzun yıllar bu zulmün altında iniletilmişlerdir. Cezair'in «Hürriyet» çığlıklarına, Fransa top güllerleriyle cevap vermiştir. Fırs Tunus, veya Libya'nın iniltisini, İtalya, Almanya veya İngiltere mekinalı tüfeklerle susturmuşlardır. Sudan'da, emperyalizme karşı isyan edince, aynı muamele ile karşı karşıya kalmıştır. Bugün Sudan mesud değildir. Gerçek Emperyalizminın maşaları Sudan'da gelişen Millî Kurtuluş hareketlerini sindirmek için bütün yollara başvurmuşlardır. Bir aydan her: Sudan, bir takım yeni gelişmelere sahne olmuştur. Bu gelişmeler tarihi eserlerin neticesidir. Onun için Sudan'ın yakın tarihine bir göz atmak icabeder.

TARİH İÇİNDE SUDAN

Sudan müslüman arab tacirlerinin gayretleriyle İslâmlaştırılmış bir Doğu Afrika ülkesidir. Mısır, Libya, Habesistan ve Kenya ile çevrilmiştir. 17. asra gelinceye kadar, buraya Mısır'dan Habesistan'dan tacirler gelirdi. Nihayet 18. asrın başlarında müslüman tacirler buraya yerleşmeye başladılar. Kısa zamanda bölge değişmeye, İslâmlaşmaya başladı. Nihayet 1820-1822 yılları arasında Mehmet Ali Paşa Sudan'ı zaptetti. 1841 yılında idaresi Osmanlı Devleti tarafından Mehmet Ali Paşa'ya verildi. Daha sonra İngilizler, bütün Afrika ile olduğu gibi Sudan'la da ilgilenmeye başladılar. Afrika'yı işlenmemiş fakat sömürülmesi mutlak lüzumlu bir bölge olarak görüyorlardı. Afrika'nın çeşitli bölgelerinde misyonerler faaliyet gösterirken, İngiltere de silahlı hareketlere girişiyordu. Hidiv İsmail Paşa zamanında, İngilizler Mısır valisi namına Sudan'ı idareye başladılar. İngilizlerin ve İngiltere'nin dümen suyunda giden Mısır'daki idarecilerin, zalim tavırları karşısında, Sudan'da uyanış hareketleri başladı.

UYANIŞ HAREKETLERİ

Sudan 14 milyon nüfusa sahiptir. Bunun %75 i müslümandır Geriye kalan gruplar ise Avrupalı hristiyanlar ve Fetişistlerden meydana gelmiştir. İngilizlerin zalim idareleri karşısında müslümanların hürriyet hareketlerine önderlik edecek insanlar zaman zaman ortaya çıkmaktadır. Bunların en tesirlisi 1881 senesinde ortaya çıkan Mîhammed Ahmed İbni Abdullah'ın hareketidir. Muhammed Ahmed 1881 tarihinde Abba adasında kendisinin MEHDÎ olduğunu iddia etmiştir. Onun bu şekilde hareket tarzı, İslâm âlimlerinin değerlendirmesi gerekli bir husus olsa da, önderlik ettiği hareket kısa zamanda gelişmiştir. Etrafında geniş grupları toplamıştır. Bu şekilde bir gelişme, her gün kabarmakta olan intikam hislerinin tercümanı olmasından dolayıdır. Mısır idarecileri gitgide Sudan'daki hareketten endişelenmeye başladılar. Gaurdian Weekly dergisinin 18-4-1970 tarihli nüshası, Mehdî hareketinin «İs

İlâm dinini berraklaştırmak ve Mısırlı idarecilerle, onların İngiliz generallerini Sudan'dan çıkarmak» hedefine yöeldiğini yazmaktadır. Mehdi hareketi, zulüm altında inleyen insanların kurtuluş hareketlerine önderlik etmiş olması yönünden önemlidir. Ve az çok tesiri olmuştur. Mehdi etrafında «Ensar» denen bir grup toplamıştır. Bunların sayısı üç-beş milyonu bulmaktadır. 1881 yılında itibaren Sudan'da İngilizlere karşı isyan hızla gelişmiştir. 1882 yılındaki İngilizler İngiliz Subayı William Hicks Pasha'nın kumandasında 10 bin kişilik bir orduyu Sudan'a gönderdiler. Fakat bunları 50 bin kişilik «Ensar» ordusu bozguna uğratmıştır. Bütün İngilizler ihma edilmişlerdir. İngilizler Ensar'ın bu müdafası karşısında ümidi kesince Sudan'ı Mehdi'ye bırakmışlardır. Bununla beraber Sudan'ı ele geçirmek için bazı hareketlere de teşebbüs etmekten geri kalmamışlardır. Müfrezeler göndererek Müslümanları tahzursuz etmekte devam etmişlerdir. İngilizler nihayet son bir teşebbüste bulunmak üzere harekete geçtiler. General Gordon'u Sudan'a gönderdiler. Gordon 1884 Şubatında Hartum'a vardı. Mehdi'yi ve adamları toptan imha etmeyi zarurî görüyordu. Fakat Ekim ayında Mehdi ve arkadaşları Hartum'u kuşattı. 26 Ocak 1885'te 50 bin «Ensar» İngiliz garnizonunu hücum etti. Gordon öldürüldü.

Beş ay sonra Mehdi öldü. Yerine geçen habşelerî onlara destekleyen Ensar grubu 13 yıl Sudan'ı idare ettiler. 19. yüz yılın sonlarında İngilizler Sudan'ı almak için yeniden hareketlere giriştiler. 1898 Eylülünde İngilizler, KITCHENER kumandasındaki büyük kuvvetlerle Sudan üzerine yürüdüler. Ensar Kuvvetini Omdurman'da yendiler. Hatta Mehdi'nin Omdurman'daki mezarı açıldı, başı kesildi ve vücudu Nil nehrine atıldı.

Sudan, Afrika'nın doğusunda bir İslâm ülkesidir. Ne yazık ki, Sudan'da Libya gibi, Çad gibi, Habeşistan ve Nijerya gibi emperyalist ajanların ağına düşmüştür.

İngilizler Sudan'a hâkim oldular. 1899 dan sonra İngiliz müsterek idaresi kuruldu. Mehdi hareketi bir müddet için durdurulmuştu. Daha sonra Mısır Sudan üzerinde hak iddia etmeye başladı. Bunun üzerine İngilizlerle Mısır'ın arası açıldı. 1955 senesinde bu ihtilaf ortadan kalktı. 1 Aralık 1955 de parlamento, Sudan Cumhuriyetinin kurulduğunu ilân etti. Parlamantoya Mehdi'nin adamları da katılıyordu. Meselâ 1966 da Mehdi'nin büyük torunu Sadık El Mehdi Başbakan olmuştu.

Mehdi hareketi her geçen gün geliyor, Sudan üzerindeki emperyalizmin bütün tesirlerini silme hedefine doğru ilerliyordu. Beynelmîel kuvvetlere karşı bır avuç insan, amansız bir mücadele veriyorlardı. İşte bu uyanış hareketlerinin yolundan saptırılması için, beynelmîel şer kuv-

vetler yeni yunlara giriştiler. Bütün mazlum ülkelerde, kapitalizmin zulmünden kurtulmak isteyen bütün esir milletlerde, daha zalım bir hareket başlatıldı. Türkiye'de, Orta Doğu'da, Endonezya'da ve Afrika'da aynı bozguncu hareket geliştirildi. Millî Kurtuluş hareketleri Lenin'in direktiflerine uygun olarak sosyalizme kanallize edilmeye başlandı. Libya'da yapılan, Cezayir'de Suriye'de, Irak'ta, Nijerya'da yürütülen iğrenç bozgunculuk hareketi Sudan'da geliştirildi. Git gide rayına oturtulamakta olan millî kurtuluş hareketi dejenere edilmek istendi.

RUS AJANI CAFER EN-NÜMEYRİ İHTİLAL YAPIYOR

Cafer Nümeýri önderliginde gelıştırilen sosyalyst akım nihayet geçen sene Mayıs ayında yapılan bir darbe ile iktidarı ele geçirdi. Rusya Nasır vasıtası ile Afrika'daki sosyalyst hareketi koatı rol ediyordu. Afrika'nın komünistleştirilmesinde sır üs vazifesini görmekteydi Sudan'ır hemen ardından Libya'da carbe-i hükümet yapılmıştı. Böylece Afrika'daki müslümanların sol ideolojilere karşı mücadelesini yeniden dejenere edilmiş ve esaretin korkuncu zinciri daha da sıkıştırılmış oluyordu. Sudan'daki bazı Hristiyanlar ve putperestler Nümeýriyi destekliyorlardı. Fakat Müslümanlar, sosyalyst iktidarın zulmünü kırmak gayesiyle için için kaynayan bir hareketi geliştiriyorlardı. Bu güne kadar sekiz defa Nümeýri'ye isyan edildi. Bunun karşısında Nümeýri bazı komplolar tertipledi. ABBA adasında bulunan Mehdi ve arkadaşlarıyla görüşmek üzere adaya gideceğini söyledi. Yolda kendisine suikast yapıldı. Fakat suikast başarısız kaldı. Bunu isyan telâkî eden Nümeýri Mehdi ve adamlarının üzerine ateş açtırdı. İlk anda 120 kişi öldürüldü. Daha sonra Habegistan sınırında Mehdi de vuruldu. Fakat kendisini öldürdüğü propaganda edildi. Mehdi'nin yeğeni Sadık El Mehdi hapsedildi. Nümeýri'nin bu komplo tertiplemesinin sebebi, Mehdi'nin ileri sürmüş olduğu şu şart idi: «Ülkedeki Mısır ve Rusya'nın nüfuzuna bir son verilmesi ve hükümet içindeki komünistlerin uzaklaştırılması» (The Daily Star, 4 NİSAN 1970)

İmam El-Hadî El-Mehdî'nin her geçen gün gelişen hareketin boğabilmek için tertiplenen bu oyun semeresini vermiş, Ansarın lideri böylece ortadan kaldırmış oluyordu. Liderlerinin öldürülmesi üzerine harekete geçen Ensar Nümeyrî ordularını büyük nisbette bozguna uğrattı. Fakat komünist Nasır ve Rusya'nın Libya'da ki ajanı Kaddafi Nümeyrîye yardım etti. Mısır Başbakan yardımcısı Enver Sedat ve Libya'nın sosyalistlerinden Abdusselâm Celûd Nümeyrî'ye yardım için Sudan'ın baş şehri Hartum'a gitti. Şimdi Sudan'da Ansar üzerinde büyük bir terör hareketi sürdürülmekte ve yeniden canlanmasını önlemek için her türlü zulüm reva görülmektedir. Ama bu hareketlerin durdurulması imkânı yoktur. İnsan, büzyesine uymayan ideolojilere isyan edecektir. Afrika milletleri kendilerine önderlik edecek bir ses aramaktadır.

Gönül isterdi ki, bundan 50 yıl önce bütün bey-nelmilel millet düşmanlarına karşı milli mücadele veren milletimizin hareketi Afrika ülkelerinin ve diğer mazlum milletlerin kurtuluş hareketleri-nin başlangıcı olsun. Ama Türkiye'de milli mü-cadelemizin ruhuyla taban tabana zıt, gayri mil-li bir sistemin var oluşu bizi mazlum milletlerden kopardı. Milli Mücadelemizde göğüs göğüse çarpış tığımız düşmanların sistemini kabul ettik. Ama bir türlü Avrupalı olamadığımız gibi, bu esna-da diğer mazlum milletleri de düşmanlarımızın safına ittik. Kıbrıs meselesinde Birleşmiş Millet ler'de bir tek Afrika ülkesi lehimize el kaldır-madı.

Türkiye'de, yeniden başlatılan millî mücadeleimiz neticesinde, kurulacak millî sistem, bütün mazlum milletlerin kurtuluş hareketlerinin destekleyicisi olacak. bozguna uğratılan hareketlerin istismarcılığı yokluğu mahkum edilecektir.

komünist dünyası

Komünizmin Kanlı Putu LENİN

Geçtiğimiz hafta komünist dünyası 20. Asrın en hunhar, en vahşi bir celladını anıyordu. Moskova'da yapılan ve sadece Çin ile Arnavutluğun katılmadığı toplantıda komünistler şeflerini andılar. Bütün komünist partisi başkanları marxizm - Leninizme olan bağlılıklarını belirttiler. 30 milyon insanın canavar katili Lenin, insanlığın büyük bir kısmını esareti altına almış komünistlik hareketinin, en tesirli şahsiyetidir. Bugün ülkemiz dahil olmak üzere bütün dünya memleketleri Marx'ın ve Lenin'in fikirleri ile doldurulmuş saldırganların saldırısına uğramaktadır.

Düşmanı venmenin yolu, önce düşmanı bilmektir. Düşmanı tanınmadıkça düşmanı yenmek mümkün olmaz. Tarih umumiyetle bir zaferi elde edenin, rakiplerine nazaran daha üstün olduğunu gösterir. Generallerinden bir ordu çıkarabilecek Rus Çarlığı'nın, küçük bir kuvvet karşısında dar madağın olmasına; Lenin idare ettiği komünist partisinden başka yıkıcı amillerde tesir etmiştir. Ancak bu kolaylaştırıcı şartların varlığı 20. Asrın bu kızıl deccalinin sevk ve idare ustalığına gölge düşürmez.

Lenin gibi bir küfür rehberinin Rusya'ya sahip olmasını ve komünizmin kanlı diktatörlüğünü başlatabilmesini kolaylaştıran pek çok şart vardı. Bunları şöylece sıralayabiliriz: 1. Rus çarlığını zayıflatan bir ci-han harbi devam ediyordu. Rus sürüleri Almanlar karşısında tutunamıyor ve kaçıyor-du. Bu hal halkın harbe karşı olan duygularını kamçıyordu. 2. Beynelmillel yahudilik Rusya'da bir ölüm kalım mücadelesine girişmişti. Çarlık karşındakı bütün ihtilalcilere para yağıdırıyordu. Nitekim Washington'daki Yahudi maliyeciler, 1917 den itibaren Çar karşı komünistleri desteklediklerini ilân etmişlerdi. 3. Avrupa Rusya'nın geniş toprakları, komünist silahlı birliklerinin güçlerini korumalarına imkân veriyordu.

Ancak bütün bunlar Kerensky, Trotsky, Martov, gibi sosyalistler arasında Lenin gibi bir adamın seçilmesini izah edemez. Yani beynelmillel yahudiliğin Kerensky Trotsky, Kamanev Zimonief gibi yahudi komünist şefleri arasında Lenin'in neden dolayı tercih edildiğini anlatamaz. Bunu anlayabilmek için komünizme yahudiliğin verdiği ehemmiyeti ve komünistlik hareketi içinde Lenin'in yerini bilmek gerekir.

20. ASRIN CELLADI LENİN KİMDİR?

Moskova başta olmak üzere bütün komünist radyoları ile birlikte gizli ve açık bütün komünist teşkilatların andıkları ve yolunu takibe vemin ettikleri Lenin, bundan 100 sene önce 22 Nisan'da doğmuştur. İçimizdeki Moskofcuların bavyram olarak kutladıkları bugün bizde bu beşeriyetin en kanu canısını milletimizin müdafaasına ışık tutmak üzere tanımalıyız. Yukarıda ifade edildiği gibi, düşman venmenin yolu, önce düşmanı tanımaktır.

Asıl adı Vladimir İlyic Ulyanof olan Lenin, Volga nehri kenarında Simbirska şeh

Beynelmillel Sionizmin tahrip aleti olan komünizm Rusya'ya Lenin'in çalışmalarıyla yerleşmiştir. Dinleri reddeden her komünist Lenin'in 100. doğum yıldönümünde ona tapınıs halindedirler.

rinde doğdu. Babası İlya Nikolayevic Ulyonou idi. Anası Maria Alexandrouna bir doktor ailesinin kızıydı. Lenin ve ailesi, Alman ve Rus yahudilerinin koruduğu YİDİŞ. Yahudi lehcesi ile konuşurlardı. Lenin babası ve sovu Kalmuk Yahudisi idi. Lenin'in asıl adı İlyic'in ve babası İlya'nın adları da bunu teyid eder.

Lenin'in delikanlılık çağlarında her yerde bir mantar gibi bitiveren gizli teşkilatlar ve sosyalistler umumiyetle Yahudilerin sevk ve idare ettiği teşkilatıydı. Trotsky Stalin, Kamanev, Zimonief, Radek, Rapapor v.s. gibi yahudilerin bolşevik şefler olarak görünmesi bir tesadüf olamaz. Hemen hemen 1917 ihtilalini anlatan bütün tarihler Lenin'in arkadaşlarının vahudiliğini itiraf etmişler. Ve fakat manasını bir türlü açıklamaya yanaşmamışlardır.

KOMÜNİZM VE YAHUDİLİK

Komünist ihtilallerin tarihi incelenince görülür ki, komünist nazariyecilerin ve teşkilatçıların büyük çoğunluğu yahudidir. Marx, Engels, Henri Heine, Mose Hess, Paul Farge, Leon Blume, Ferdinand Lassal, Rose Luxemburg, Lenin, Stalin, Trotsky, Tito, Bella Khur v.s. nin yahudi oldukları bilinmektedir. Su liste göstermektedir ki, komünist hareketinin ruhu, yahudiliktir. Zira bir buçuk asırlık komünist hareketin tarihinde yer alan ve komünizmi önderliğini yapan şahıslar, bu şahıslardır.

Yahudiliğin komünizmin rehberi ve teşkilatlayıcısı olmasını iktisadi, veya ırkî amillere bağlayanlar varılmaktadır. Yahudilik komünizmin suurlu yöneticisidir. Zira Muharref Tevratla ifade edilen YAHUDİ CİHAN DİKTATÖRLÜĞÜ, ancak milletlerin din, ahlak, tarih, devlet ve milliyet bağlarından sovuşması ile şahsiyetlerini kaybetmiş bir insan sürüsü üzerinde kurulabilir. Milletleri din, devlet, ahlak, anane bağlarından sıyrabilecek tek sistem,

kanlı komünizmdir. Sahte demokrasi ancak belli bir münevver azınlığın din, ahlak, anane ve milliyet bağlarını ortadan kaldırabilmiştir.

İşte milletleri yahudiliğin esaretine terk etmek üzere esirleştiren ve hayvanlaştırma gaye edinen komünizmin manası budur.

Gerçekten Yahudiliğe karşı Rus halkını korumak endişesiyle tedbirler alan çarlığın temsilcileri Rus sanayicisi ve mülk sahipleri, yahudi şeflerinin emirlerinde hareket eden aç halk tarafından yıkıldı ve manvedildi.

KOMÜNİZMİN İLERLEMESİNDE LENİN'İN ROLÜ

Marx, sosyalist fikri sistemli bir düşünce haline getiriyordu. Eski yunanda gördüğümüz malların ve kadınların ortaklığı telakkileri ortaçağ boyunca tevat ve incilin komünist tefsircileri tarafından da devam ettirildi. Komünizmin istihsal vasıtalarının devletleştirilmesi temel prensibi ilk çağlardan beri ortaya sürülen sapık ve iğrenç bir kanaat olmuştur.

İnsanlığın bütün tarihi boyunca insan aile, millet, devlet, din, ahlak gibi temel müesseseler içinde bulunmuş ve bu müesseseler dışında bir tek toplum görülmemiştir. İşte komünizm bu mukaddes bağları tahribe yönelmektedir. Aile, millet, devlet, din ve ahlak realitelerinin, insanın bünvesi itibarıyla çözülmek üzere değişmeveceğini ve tabii olduğunu kabul etmemektedir.

Bu vehim, ilk çağlardan beri kanlı kavgaların tohumunu ekmektedir. Ancak 18. asırda sosyalist hayallere ilim maskesi takılmak gerekirdi. Bunu da Marx başardı. Marx komünizmin temel gavesini, yani toprağı ve bütün istihsal vasıtalarını devlete verilmesi hedefini ilmi (!) bir izaha kavuşturuyordu. Sosyalizm'in gelece-

(Devamı 14. Sayıfede)

TÜRK VATAN BOLME

Okuyucularımıza takdim ettiğimiz incelememizde, vatan bölme faaliyetlerinin sadece bir kısmına temas edilmistir. Birkaç yıldan beri doğu vilayetlerimizi batıl kavimcilik zehiri ile ve düşman propagandası ile bir ihtilâl yuvası haline getirmeye çalışanlar cüretlerini artırmış bulunmaktadır. Bu hainane din, millet ve vatan düşmanları, hakettikleri dersi doğu illerindeki kardeşlerimiz eliyle almaktadırlar.

Doğu meselesini dejenere edip, kardeşi kardeşe kırdıracak bir ihtilal ortamını tahrik edenlerin kimler hesabına bilecek veya bilmeyerek hizmet ettiğini gösteren bu incelememiz; doğunun ekonomik, sosyal meselelerini incelemeyi ve doğunun Anadolu'nun ayrılmaz coğrafi, siyasi ve etnolojik parçası olduğu hakkındaki ilmi delilleri serdetmeyi, bu incelemenin devamı mahiyetinde olacak mütaleaları sonraya bırakıyor.

Doğu Anadolu'yu vatandan koparma hareketi yeni bir hareket değildir. Millet düşmanları, milletimizi ve müslüman milletleri yok etmek için, önce parçalayıp sonra da yutmaktan şaşmamışlardır. Rusya'da bugün ayrı alfabe kullanmağa icbar edilen ve ayrı kökten geldiği söylenen Tatar, Kıpçak, Türkmen, Özbek, Kırgız ve Uygur milletlerinin varlığından bahsedilmektedir. Hain Rus ve Çin politikası Türkmen, Özbek, Tatar, Kıpçak, Uygur, Kırgız, Azeri Türklerinin lehçelerini ayrı dil yapmış, kabile teşkilatlarını devlet yapmış ve böylece müslüman Türkleri parçalamış bulunmaktadır.

Bütün Türkistan'da giriştikleri bu alçak ayırma taktiği bütün İslam aleminde de tatbik edilmiş. Müslüman milletlerin kardeşliği ve beraberliği parçalanıp, kuvvetlerine son verilmek istenmiştir. İslâm tarihi, hristiyan ve yahudi politikasının bu ezeli taktiğini açıklar.

Müslüman milletleri ayırmak, parçalamak ve biribiri ile vuruşturmak, hristiyan ve yahudi dünyası için daimi bir metod olmuştur.

İslâmın yayılış devirlerinde meydana gelen bir hadise bu durumu açıklar. Hz. Peygamber Medine'de bir devlet kurmuştu. Mekke'den gelen muhacirler ile Medine'de ki müslümanlar kardeş olmuşlardı. Medine'deki müslümanların bir kısmı Evs kabilesinden bir kısmı ise Hazreç kabilesinden idiler. İhtilâflar unutulmuş, kırgınlıklar tarih olmuş. İslâmın ulvî gayeleri kabileleri kardeş yapmıştı. Bu bölünmez iman ve ideal kardeşliği yahudi şeflerini düşündürüyordu.

Nihayet bu iman ve ideal kardeşliğini, ancak, kabile asabiyetini tahrik ile yıkabileceklerini kabul ettiler. Ve bir toplantıda bir yahudi çocuğu Evs'i öven, Hazreç'i yeren şiirler okudu. Bunun üzerine Hazreçliler Evslilere, Evsliler de Hazreçlilere kendi kabilelerinin üstün olduğunu söyleyerek kardeşlerini tahkir etiler. Husumet büyüdü, silahların çekilmesine ramak kaldı. Pevgamberimiz yetişti. Kan, dil, örf itibarıyla aynı olduktan başka, iman kardeşi olan iki kabilenin kavmiyetçiliğe düşüvermesinin, millet bütünlüğünü bozucu, İslâmın ilerleyişini durdurucu ve düşman esaretini davet edici olduğu görülüyordu.

Ne yazık ki, bu hadisenin gösterdiği ders zaman zaman unutulmuştur.

Türkler müslüman olduktan kısa bir zaman sonra İslâmın kılıcı oldular. Selçuklu devletini Osmanlı İmparatorluğu taktı etti Müslüman Türkler Anadolu'yu müslümanlaştırdılar. Anadolu'ya Oğuz boylarının eski töresine göre yerleştiler.

Doğu Türkistana, Horasan yoluyla gelen büyük müslüman Türk akınları, Anadolu'yu müslümanlaştırıyor ve Türkleştiriyordu. Anadolu'da eski kavimlerin dini cemaatlerine dokunulmuyor, Rum, Ermeni, Sabii cemaatleri varlıklarını koruyorlardı.

Bu yerleşme devri esnasında Kürt Türkleri de Doğuya yerleştirildiler Selçuklular devrindeki yerleştirme, Yavuz Selim Han zamanında tamamlandı. Orhun Kitabelerinde geçen «Kürt Beğlerimi de iskân ettim» cümlesi Anadolu'da yeniden tatbik ediliyordu.

Osmanlı İmparatorluğu İslâmın kılıcı olarak parladığı çağlarda zafer sancakları üç kıtada ve yedi denizde dalgalanıyordu. Müslüman milletler olduğu gibi hristiyan milletler de saadet devirlerini yaşıyordu. Rumlar, Bulgarlar, Sırlar, Macarlar, Leh-liler rahattı. Ancak devletimiz milletlerin ideallerinden uzaklaştıkça zayıflamağa, çökme ye başlıyordu. Osmanlı ordularını yenmek mümkün olmayınca, imparatorluğumuzda kardeş milletleri ve tabii milletleri müslüman Türk'e karşı ayaklandırmak için hainane bir plân tatbikine başlandı. Askeri gücümüzün dayanağı, devletimizin yaşama pınarı, din, ahlâk ve örfümüzün çürütülmesi ve hristiyan milletlerin isyana sevk, kardeş milletlerin kavgaya kışkırtılması tez gâhlanmaya başlandı. Rusya, Fransa ve İngiltere'de şarkiyat araştırmaları başladı. Şark meselesi yani Osmanlı İmparatorluğunu ortadan kaldırma hedefine gidecek vollar çizilmeye başlandı.

Bilhassa 1789 dan sonra, sözde hürriyet ve sözde milliyetçilik fikirleri Bulgar, Rum, Sırp, Karadağlılar arasında yayılıyor du. İngiliz, Rus ve Fransız propagandacıları ve teşkilâtçıları İmparatorluğu dolayıyor lar ve İmparatorluğun kuvvusunu kazacak Hürriyet, menfi milliyet fikirlerini mason localarında fısıldıyorlardı.

Osmanlı İmparatorluğunu teşkil eden milletlerin nasıl ayrılacağı ve Müslüman Türk'ün nasıl lime lime edileceği araştırılıyor, plânlanıyor ve haince tatbik ediliyordu.

Rumlara, Bulgarlara, Sırlara yazılan uydurma tarihler birbirini kovalıyor, İslâm ve Türk düşmanı kadrolar İstanbul'un göbeğinde misyoner ocaklarında yetistiriliyor. Rumlara hürriyet, Bulgarlara muhtariyet, Sırlara müsamaha sloganlarına Yahudiliğin tahrik ettiği İngiltere, Fransa, Almanya ve Rusya pozisyonlarının müsaade ettiği tarzda sarılıyor. Ve İmparatorluğun muhteşem fakat kadrosuz vanısına vurduka vuruyorlardı. Yunan, Bulgar, Sırp isyanlarının yangınları yüz binlerce Müslüman Türk'ü ölümün kucağına atıyordu.

Hiyanetler bitmiyor bu sefer kardeş milletlerin eline hivanet receteleri tutuşturuluyor. Mason locaları hem arapçılık, hem Türkçülük, hem de Kürtçülük cereyanlarını tezgâhlıyordu.

İngiliz Entellijans servisleri ve Rusya'nın gayretleri semere veriyor. Macar Yahudisi VAMBERY sahte ve menfi bir Türkiyat ilmi tezgâhlıyor. Teodor Herzl'in bu akıl hocası, Şecere-i Türk'i bozmak yahudi Residuddin gibi Türk milletinin tarihini ve ideallerini tahrif ediyor. Peygamberimiz zamanındaki dedelerinin yapmaya çalıştığı fitneyi alevliyor: Türkün müslüman olmakla hayatini kaybettiğini, müslümanlığın milletimiz için zararlı olduğunu. Türk milletinin kurtuluşu için tekrar Putperestliğe dönmesi lâzım geldiğini ilân ediyor. Bu fikirler sözde Türkiyatçı, gerçekte sabotör pekçok mahir propagandacı tarafından bir cereyan haline getiriliyor. Rus, Fransız, İngiliz müstesrikleri bu meselede beklenen ihaneti yapıyorlar.

Bu sözde Türkçülük, gerçekte ise İslâma cephe alış hareketi müslüman milletlerden teşekkül eden bir İmparatorlukta, infiratçı bir ırkçılık politikasına dönüşüyordu. Ve senelerden beri idaremiiz altında bulunmuş müslüman milletlerin de müs-bet milliyetçilik yerine menfi kavimciliğe kaymalarına müsait atmosferi doğuruyordu.

Derken Mısır'daki Mason localarının faaliyetleri ortaya çıktı. Arap Nasyonalizmi, İngiliz Büyük elçisinin eliyle doğmuş bulundu. Vefd partisi kuruldu. Bu parti Arapçı, hilafeti Mısır'a getirme plânında olan kavimci bir parti idi. Bütün Arabistan, Kahire Basra, Bağdat, Beyrut localarının tutuşturduğu Arapçılık cereyanının kızgın havası ile doluydu. Bu havaya İstanbul'da Kürtçülük cereyanını körükleyen locaların ihaneti de karışmaya başlamıştı.

Kardeş milletler birbirlerine düşürülmüşler, müşterek ideallerini bir tarafa bırakmışlar ve vatanlarına düşman istilasını davet etmişlerdi. Bu bunaltıcı havayı, I. Cihan harbinin alevi daha dayanılmaz hale getirdi. Osmanlı İmparatorluğu bünyesini teşkil eden milletlerin esareti demek olan vıkalışı ile tarihin karanlığına yuvarlanıyordu.

Bu arada Müslüman - Türk milleti yeni bir ihanetle arkadan hançerlendi. Ermeni komitacıları 100.000 lerce müslümanı katlettiler. Bulgarlar, Yunanlılar Sırlar gibi ayrı bir devlet ve vatan kurma davasıyla, asırlık hamilerine hancer sapladılar ve sonunda belalarını buldular.

Simdi beynelmilel Yahudiliğin emireri emperyalist devletler Anadolu'yu da parçalayıp, son müstakil varlığımızı da yem yapmak istiyorlar.

Misyoner yuvaları, Mason locaları, Komünist ocakları Türk Çerkez, Boşnak, Arnavut, Laz, Kürt, yerli, muhacir diyerek son vatan parçasını da lime lime etmek istiyorlar.

Ey bu din, bu devlet, bu vatan ve bu bayrak için gaza meydanlarında şehit olmuş ataların çocukları! Ayrılmayınız, birleşiniz.

Kiblemiz bir, kitabımız bir, vatan bir, bayrak bir, devlet bir, gaye aynı. Düşmanlarımızı sesine değil, siperlerde yanyana şehit olan dedelerimizin bütün tarihimizi dolduran ve uğuldayarak bizlere kadar gelen sesine kulak veriniz.

KIYE'DE ME FALİYETLERİ

600 yıla yakın bir imparatorluğu çökertmek, için, tarihin en iğrenç kaydettiği plânlar hazırlandı. Hristiyanlık, bütün Avrupa'yı peşine takıp getirdiği Haçlı sürüleriyle Anadolu kapılarına geldiği zaman, karşınızda mütevazı fakat çelik imana sahip kumandanlar bulmuştuk. Senelerin verdiği tecrübe, zulmün kamçıladığı bir kin, bilgi ve her şeyden üstün ideoloji ile mücehhez bu kumandanlar, düşmana amansız darbeler indirdiler.

Haçlılar, perişan bir şekilde geri çekilirlerken, «Anadolu savaşla alınmaz» ibaresi perçinleniyordu. Selçuklular, Osmanlılar etten kale'ler ke mikten dağlar yapıyorlar, Anadolu'ya ayak basırtmıyorlardı. Haçlılar mübarek toprakları çiğneyemedi ve çekildi.

Beynelmilel Yahudilik bu vakıa'yı anında tesbit etmişti. Tarih sayfalarını hırsıyla karıştırıyor, fakat savaş alanlarında yenildiğimizin izine rastlayamıyordu. Şöyle düşündü :

«Hristiyanlık gibi alenen saldırırsam, sonun Toros'lara gömülme olacaktır. Başka şekilde saldırmalıyım.»

Yabancı bir yazar konumuzla ilgili enterasın bir ifşaatta bulunuyor.

«Mademki Türkiye'yi ortadan kaldırmak imkânsızdı, o halde hiç olmazsa kendi köşesinde za yıflatmak ve tecrid etmek icab ediyordu.

Bunun içindir ki Kürt ihtilâlini müşahade ediyoruz. Bu kahraman halk, Türkiye toprağında eskiden ve hâlâ yaşayan bir azınlığı ayaklandırmak için yabancıların ortaya sürdüğü çeşitli bahanelerle, kendi kardeşi olan Türkler'e birkaç seneden beri hücum ediyor.

Böylece Türklerle, düşman propoğanda ve Türk düşmanlığı, milleti kurtarma adı altında Kürd gençliğinin münevverlerinde teşekkül ediyor. Din kardeşliğini ve adetleri ihlal ederek, yaşlılar arasına da sızıyor.

»Azınlıkların hakları» şeklinde ki propagandaların çıktığını Türkiye'de ilk defa görmüyoruz. İmparatorluk tarihi bu cins hikayelerle doludur. Daima yabancılar tarafından tezgahlanmış isyan ve ihtilâller.

Ki İran Kürd'lerinin kaderi politika sahnesinde belirmeye başlıyor.» (La Nation Kurde Et Son Evolution Sociale messoud fany shf. 10-11 Paris 1933)

Yabancı yazarlar tarafından dahi rahatlıkla tesbit edilen gerçekler, maalesef idarecilerimiz

tarafından ya teşhis edilememiş veya edilmek istenmemiştir.

BİR KÜRT LAWBANCE'İ: BİNBAŞI NOEL

İncelememizde göreceğimiz gibi, «Kürt Meselesi» ni deşmek üzere bütün milletler seferber olmuşlardır. İngilizler, Ruslar, Fransızlar, Nasır vs. Aslında bütün bunları yöneten, taktik veren gizli bir el vardı. Beynelmilel Yahudilik!

Kürt meselesinde ilk olarak İngiliz politikasına bir göz atacağız. İngilizlerin her devirde mutlak Yahudi kontrolü altında ki politikası, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışını hazırlamak için çok uğraşmıştı. Uzun seneler çalıştıkları halde buna muvafak olamadılar. Bunun üzerine Doğu'da gedikleri aramaya başladılar. Binbaşı Noel bu vazife ile Doğu'ya gönderildi.

«Benim problemim Kürtler. Noel Bağdat'tan buraya geldi. Çok iyi bir insan, çok kudretli biri. Fakat öte yandan Kürt'lerin peygamberi olmak istiyor. «Kürdler gibi kimse yoktur. Onlar çok asil, çok iyidir» diyor. Ermeniler'in ise değersiz ve hilekâr oldukları görüşünde... «Kürdler hiç bir Ermeni öldürmedi. Fakat Ermeniler Kürdleri öldürdü» diyor. Korkarım ki, Noel bir Kürt Lawrance'i olabilir. Mezopotamya şimdi bizim olacağına göre, ona bir Kürd devleti kurdurup Kuzey dağlarını böylece koruyabiliriz. Abdülkadir ve onun gibilerle konuştum. Kürdistan'a gidip nüfuzlarını kullanmalarını istedim. Onları etkileyebilmek için, biz de Türklerle hile yapıyoruz diye belki beş defa tekrarlamak zorunda kaldım. Bununla beraber Kürdlere fazla güvenilmez. Majestlerinin amacı, Türk'leri azami derecede za yıflatmak olduğuna göre, Kürd'leri bu şekilde harekete geçirmek fena plân değil» (İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye - 21 Temmuz 1919 Vesika No 464 -Mr. Hohlerden Sir F. Tilley'e)

Milletini seven her insanın ve bilhassa Dağulu kardeşlerimizin okumaları gereken bu vesikaları incelemeye devam edeceğiz. Ve göreceğiz ki Kürtçülüğün mazisi son derece eskidir ve beynelmilel bir komplodur.

Noel, kendisine verilen vazifeyi güç şartlar altında yapıyordu. Doğu karışıklı. Türkler, Ermeniler, Kürtler... Bunların arasında rotasını çezecekti. Fakat bütün bu zorluklara rağmen, büyük başarılar elde etti.

«Binbaşı Noel, gayet tehlikeli bir şekilde Türkler'in aleyhine çalışıp, Kürd propagandası

Osmanlı İmparatorluğunun sistemli ihanetlerle yıkılışında büyük rol oynayan sinsi İngiliz politikasının Kürt meselesiyle ilgilenen generali Sir A. T. Wilson. Binbaşı Noel, bu adamın emri ve Yahudiliğin isteği ile doğuya gönderilmişti.

yapıyor. (27 Eylül 1919 S. 792 Vesika No. 523 Albay Meirerthagen'den Lord Curzon'a)

Binbaşı, İngilizlere Mezopotamya hakimiyetini sağlamak için çok uğraştı. İngilizlere bir Kürd Devleti kurulması ve bu hususta vaatler verilmesini tavsiye ediyordu. Noel'in verdiği raporlar üzerine, daha sonra göreceğimiz Sevr antlaşmasıyla, bu istekler yerine getirildi. Müstakil bir Kürdistan vaad ediliyordu.

Aslında ne İngilizler, ne de Ruslar müstakil bir Kürd devleti istiyordu. İngilizler Kuzey Dağlarının hakimiyetini ele geçirmek ve bu suretle zengin maden yataklarından istifade etmek istiyorlardı. Ruslar ise, müstakil Kürdistan parolası altında Türkiye, İran ve Irak'taki bütün Kürdleri kaynaştırmak ve 25 eyaletine bir eyalet daha eklemek istiyorlardı. İşte aşağıda okuyacağınız vesika, bunun en güzel şahitliğini yapmaktadır.

«Kürdlerin ve Ermenilerin durumu beni hiç ilgilendirmiyor. Kürd meselesine verdiğimiz önem, Mezopotamya bakımındandır.» (27 Ağustos 1919 Shf. 742 Vesika No: 498 —Mr. Hohler'den Mr. Kerr'e)

Mezopotamya da zengin petrol kaynakları vardı. Beynelmilel Yahudilik bu zenginliği nasıl ele geçirecekti? Tabii ki İngiltere vasıtasıyla... (Devamı Gelecek Sayıda)

Kürt meselesini deşmek üzere Doğuya birçok yabancı devlet adamı, ajan ve gazeteci gelmiştir. Çok eskiden, bütün Doğu'yu dolayarak mensubu olduğu ideolojinin propagandasını yapan bir İngiliz gazetecisi Kürt askerleri arasında görülüyor.

KÜRTLERE HER NE KADAR İNANMASAK DA, ONLARI KULLANMAMIZ MENFAATİMİZ İCABIDIR.

(İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye — Mr. Kitson'dan Sir E.Gronca'ya) 28 Kasım 1919 — Shf. 907 Vesika No: 609

ESİR TÜRK İLLERİNDEN VE İSLÂM ALEMİNDEN

Osman Batur İslâmbay'ı Rahmetle Anıyoruz

Millî Mücadele'nin 23 Nisan'ında Hacı Bayram Camii şükür secdesine varan insanlarla dolup taşıyordu. Her millî hareketimiz, ya böyle, bir camiden Allaha yükselen niyazlarla perçinlenmiş, ya da şehid edilen bir millet evladının kanıyla sulanmıştır.

Bunun en sor misali, Türkistan'da görülmektedir. Yine böyle bir Nisan ayında Türkistan mücahidlerinden Osman Batur İslâmbay şehit kanıyla Türkistan'daki millî mücadeleye güç katıyordu. Düşman en adi ve en vahşi bir usulle Osman Batur'u şehid etti.

Osman Batur şehid edildi ama, onun makberine sığınmayan ruhu Peygamberin kucağına vardı.

Osman Batur şehid edildi ama, onun kanı, İli Nehri vadilerinden Altayların yalçın tepelerine uzanan bir intikam alevi olarak yanmaktadır.

Osman Batur şehid edildi ama, onun kini, Türkistanlıların kalbinde yanan bir mücadele meşalesi olarak alevlendi.

OSMAN BATUR NE İÇİN ŞEHİD EDİLDİ

Bizans'a karşı Toroslar'da çarpışan Anadolu'nun Kılıç Aslan'ı, komünistlere karşı Altaylar'da Anavatanın Osman Batur'u olmuştur.

Bütün zalim devletlere karşı, Çanakkale'de mermiyle donanmış batıran Mehmed, komünistlere karşı, Altaylar'da kementle uçak düşüren Osman Batur olmuştur.

Ve bütün bu kahramanlıklar, bayrakların çekilmesi, sancakların dikilmesi için şanlı tarihimi zi süsleyen şeref abideleri olarak altın sahifelere kazanmıştır.

Evet, Osman Batur bundan 19 sene önce 29 Nisan 1951'de Çin komünistleri tarafından şehid edilen bir millî mücadelecidir. Türkistan'ın en fedakâr, bahadır ve en korkusuz millî mücadele kahramanı...

Osman Batur İslâmbay, bir gaye uğruna şehid olmuştur. Mübarek Türkistan semalarında minarelerden feza ya yükselen ezan seslerinin susturulmaması için. O minareler ve ezanlar ki, Anavatan'da asırlarca hürriyetin, insanca yaşamın teminatı olmuştur.

Osman Batur İslâmbay, bir gaye uğruna şehid olmuştur. Mübarek Türkistan topraklarından İslâm kültürünün kazanmaması için. O topraklar ki, İslâm âlemine İmam-ı Buhari'leri, Semarkandî'leri, Kaşgarlı Mahmud'ları yetiştirip armağan etmiştir.

Osman Batur İslâmbay, bir gaye uğruna şehid olmuştur. Dünyayı kana bulayan komünist canilere karşı, mübarek Türkistan'ın tarihinde millî mücadeleyi devam ettirmek için. O tarih ki, insanlığın şeref tacını yükseltmiştir. O tarih ki, dünyaya devletlerin en yücelerini kazandırmıştır. İşte Karahanlılar, Selçuklular, Gazneliler, Sâdiler, Hocalar... Bunların her biri Çin'in zulüm damgasına karşı eski dünyayı müdafaa ve muhafaza eden insanlık sembolü abideler olmuşlardır.

İşte, Osman Batur İslâmbay bu tarihi mücahelede yeni bir abide dikmek için kahbece şehid edilmiştir. Züme karşı adaletin, Gayr-i insaniğe karşı insanca yaşamın, batıla karşı Hak kın lideri olarak şehid edilmiştir.

ÇİNLİLER İÇİ ZEHİR DOLU BİR KAVİMDİR

Tarihçilerin tesbit ettiği bir gerçektir ki, Çin tarihi zulmü, barbarlığın ve ihanetin çeşitli şekilleriyle kirlenmiştir. Önden gülmüş arkadaş kahpece hançerlermiştir. Çin'in bu kahbetiği Orhun abidelerinde veciz bir şekilde geçmektedir. «Hitaylılar: tili içi zehir bir kavimdir».

Yani Çinliler dili tatlı, içi ise zehir dolu olan bir millettir. Orhun abidelerinde anlatılan bu zehir 1949'dan sonra komünizm olarak Türki-

stan'ı sarmış ve devirmediği cami, yıkmadığı türbe, asmadığı lider yakmadığı Kur'an bırakmamıştır.

A.A. nın 6 Ocak 1967 tarihli bültenlerinde şu hakikatler aktarılmaktadır.

«Kur'an'ı Çince'ye çeviren bir bilginin başına utanç şapkası geçirilerek Çin sokaklarında ocaştırıldı. Çin'de dağıtılan İslâm aleyhtarı broşürlerde şu ibarelere rastlanmaktadır:

Bütün camiler: kapatın
Dini kuruluşları dağıtın
Çin'deki İslâmı teşekkülleri lağvedin
Kur'an öğrenimi kaldırın

Bu imha ve ifsat işi ezeli iki düşmanımız arasında, Rusya ve Çin arasında devamlı pazarlık konusu olagelmıştır.

Lenin'in «Doğunun Kapısı» diye belirttiği Türkistan'da millî bir devletin kurulması elbette hem Rusya, ve hem de Çin için iyi olmayacaktır. Bunun için Türkistan müslümanlarının imhası gerekiyordu. Bu gaye ile adlarını saydığımız köca devletler düşmanların ajanları tarafından dinamitlendi. Bu dinamitlerin parçaları da Türkistanlıların kalbine ve kafasına çakıldı. Mübarek Türkistan toprakları zolmün ve işkencenin kudretine göre Rus ve Çin zalimleri arasında taksim edildi. Böylece Türkistan üzerindeki kontrol daha sıkı ve kuvvetli bir mahiyet kazandı. Ama tarihte şerefle yaşamayı şiar edinen bir millet esarete katlanamazdı ve öyle oldu.

TÜRKİSTAN'IN İMHA PAZARLIĞI

1763'te başlayan kurtuluş hareketleri aralıksız devam etti. 1871'de Kaşgar hakimi Yakub Beg'in idaresinde Çin zulmüne karşı, bu direniş, millî devleti dikti Yakub Beg, aynı zamanda Osmanlı Padişahı Sultan Abdülaziz Han'a bağlılığını bildirdi. İşte bu andan itibaren Yahudi ve Hristiyan dünyası, birleşecek olan Türk gücünden korktuğu için Yakub Beg'in ortadan kalkmasının

Kızıl Çin'e karşı istiklal sancagını çeken Osman Batur İslâmbay, Doğu Türkistan'da ki milyonlarca kardeşimizin kurtuluşu için şehid oldu. Bugün bütün esir Türk illerinde onun hatırası yaşar. Fakat hür olan Türk kıyemizde onun ismini duyan kaç kişidir?

zaruri olduğunu anladı. Yakub Bey şehid edildi. Doğu Türkistan toprakları pazarlık konusu oldu.

Bugünkü Sovyet-Çin sınır meselesinde aydınlatıcı olacağı için bu pazarlığı anlatmakta fayda vardır.

1871'deki Yakub Bey'in hareketinden çekinen Yahudi ve Hristiyan dünyası Rusya'yı Doğu Türkistan'a saldırttı. Ruslar, İli Nehri vadisini işgal ettiler. Rus Hükümeti, Pekin'e bu ayaklanmayı bastırmağa muvaffak olduğu takdirde vadedilen çekileceğine dair söz verdi. Yakub Beg'in şehid edilmesinden sonra 24 Şubat 1881'de Petersburg'da bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşma Rus Çarı «Rus ordularının 1871'den beri geçici olarak işgal ettikleri İli ülkesinde Çin hâkimiyeti (yani zulmü) kurulduktan sonra çekilmeye rıza gösterdi. Anlaşmanın 3. maddesi ise Doğu Türkistanlılara iki yol gösteriyordu:

- a) — Mutlak manâda Çin tebaası olmak
- b) — Ya da Rusya'ya göç ederek Rus tebaası olmak.

Anlaşmanın sonunda Rusya Batı Türkistan'a sahip oldu ve Doğu Türkistan'ın merkezi ile doğu bölgelerini Çin'e bıraktı.

İşte, Doğu Türkistan'da girilen zulüm ve imha hareketlerinin mânâsı budur. Tarihin şerefi olan bir milleti öz yurtlarında esaret altında yaşatmak...

Türkistan'ın mazlum insanları güçlendikleri ve harekete geçtikleri an Sovyet Çin sınır anlaşmazlığı diye uydurma bir mesele ortaya çıkarılmıştır. Böylece, Türklerin millî kurtuluş hareketleri sindirilmiş ve milyonlarca kardeşimiz şehid edilmiştir.

Sovyet-Çin arasındaki sınır anlaşmazlıklarını (!) inceleyin; altında Türklerin imhası planını göreceksiniz. Son senelerde yeniden dünya basınına meşgul eden bu mesele bize, yine, Türkistan'daki millî kurtuluş hareketlerinin ve orada yapılan zulümlerin devam ettiğini göstermektedir.

MİLLÎ MÜCADELE DEVAM EDİYOR

1963 senesinden beri Rusya ile Çin arasında gerginleşen ve « zamandan beri basının dilinden düşmeyen sınır anlaşmazlığının yanında Türkistanlıların mücadelesi unutturulmak istenmiştir.

Buna rağmen basından elde ettiğimiz şu haberleri okumak bize Türkistan'daki mücadelenin devam ettiğini göstermektedir.

«Pekin duvar gazeteleri, Doğu Türkistan'ın Mao'ya başkaldıracağını ve askeri kontrolün sıklaştırıldığını bildirmişlerdir» (Dünya 17.2.1967).

«Pekin duvar gazetelerinde Çu-En-Lay (K. Çin Başbakanının 2 Ocak tarihli talimatı görül-müştür

— Devlet kumseyi, ateş kesilmesi ve silahlı kuvvetlerin çekilmesi için Doğu Türkistan askeri bölgesine derhal talimat verecektir.

— Komünist Partisi Merkez Komitesi Sinki ang (D. Türkistan) daki şartları tesbit için bir tan kikat komisyonu göndercektir. Talimatta ayrıca gerici liderlere ateş edilmeyeceği, ancak gerici liderlerin tevkif edileceği geçmektedir.» (Milliyet ve Cumhuriyet: 2-2-1967)

«Nihon Keizai» isimli Japon gazetesinin Pekin muhabiri şu haberi vermiştir. Doğu Türkistan'da Çin-Sovyet sınır bölgesinde kanlı çarpışmalar devam etmektedir. Uygur Türkleriyle mes kun bu ölüme gönderilen takviye birlikleri, onbinlerce Türk sarmışlardır. Türkler teslim olmayı reddetmekte ve şiddetle mukavemet etmektedirler. Komünistler, duruma hakir olamadıkları için yeni takviye birlikleri istenmiştir. (Yeni İstanbul: 31-1-1967) (Devamı 14. Sayfada)

SANCAKLARIN MÜDAFAASI

Yukarıda arz edilen sebeplerle müteminem olduğumuz suçun yegâne delili (Bildiri)dir. Esasen suç unsuru telakki edilen bildiriyi dosyada mübrez ve matbu olduğuna göre başka yan deliller aramağa da lüzum yoktur. İmdi bu vaziyet muvacehesinde bildiri de müsnet suçun mevcudiyetini ve adem-i mevcudiyetini tartışmamın dışında bir savunmaya zorlanmamızı intac eden bilumum iddiayı reddederiz. Keza bu iddiaya mesnet olan bilumum delaili de dosyaya konmuş fuzuli evrak telâkki ederiz.

B) Suça mesnet olan bildirinin mahiyeti ve müsnet suçun unsurları bakımından durumu iki ayrı yönden mütalea etmek zarureti vardır. 1— Maznun şahıslar yönünden. 2— Mücadele Birliği adlı hükmi şahsiyet yönünden.

Şahıslara isnat edilen suç T.C.K. hem 155 ve hem de 312 inci maddelerini ihlâl eder mahiyette mütalea edilmiştir. Kanaatımızca bu takdir ceza hukukunun temel prensibine aykırıdır. Zira T.C.K. 79 uncu maddesi açık iken ve bu maddenin mana ve medlulu ile bir fiil ile kanunun muhtelif maddeleri ihlâl edilse bile cezanın en şedit olan maddeye göre tertibi gerekirken, fiil kül halinde bir beyanname neşrin-den ibaret olduğu halde iki ayrı maddeden iki ayrı ceza tertibini istemek, makamı iddianın bir zuhulü değilse, iddianın mesanetsizliğinin delili olsa gerektir. Sayet ve farzu muhal olarak müsnet suçtan şahıslar tecrim edileceklerse, bu cürmün en şedit maddeye müstenid olmasının hukuka uygun olacağı kanaatındayız. İddia makamının bu hususta istinad ettiği bilirkşi raporu esasen delil niteliğinde değildir. Bu sebeple bu raporun mütaleasına karşı bir savunmayı zait addetmekteyiz. İddianamede zikredilen Yargıtay I. Ceza dairesi kararı ise, hem hadisemizle ilgili değildir. hem de münferiden bir dava için verilen daire kararını bütün davalara teşmil etmek caiz değildir.

Şahısların müsnet suçu ika ettikleri veya etmedikleri hususuna gelince: Sanık-

ların suç işlemeye teşvik için beyanname çıkardıklarını iddia etmek kanaatımızca beyannameyi tersinden okumak demektir. Zira sanıklar Kayseri'de bir camiye bombalayan kişilerin ve onların teşvikcisi olduğu kanısında bulundukları bazı kuruluşların bu kanunsuz hareketini takbih için bir harekette bulunmuşlardır. Kayseri gibi nüfusunun %100 müslüman olan bir memlekette o belde halkının mukaddes tanıdığı bir mahalli kundaklamak elbette ki kanuna aykırı ve kundaklayanlar da suçludur. Bu fiili takbih etmek suçu öğmek değil, yermektir. Bu meyanda bu kanunsuzluktan ve bu kundakçılıktan infial duyan halkın protestosundan bahsetmek de suçu öğmek olamaz. Zira kanunsuzluğa karşı protesto, saygısızlığa karşı infial protesto mahiyetini kaybetmediği ve ayrıca suç sayılacak bir harekete dönüşmediği takdirde meşru ve makbul olmak gerekir. Ancak bu protesto esnasında bazı eşhas münferit mahiyette ve protesto edilen halin asaletine uygun olmayan suç işlemiş ise protesto hareketini tasvip etmek o müstakil ve münferit suçları öğmek demek değildir. Bir suçun öğüldüğünün delili o suçtan bahsederek, o suçu zikrederek öğmek suretiyle kaleme alınmış matbua ile olmalıdır. Hadisemizde, beyanname, Kayseri olayları sırasında başkasının malını yağma etmekten maznun veya mahkum falan veva filan şahıstan bahsedilse idi o zaman suç unsurunun mevcudiyeti tartışılabilirdi. Kayseri Olaylarının mihrağı bomba hadisesidir. Bu mevzuda öğmek sadece bombayı atanları tebrik, teşci ve teşvik suretiyle mümkün olabilir. Bahis konusu beyanname ise tam tersine bu hadiseyi takbih etmektedir. Bomba hadisesinden sonra olanlardan bahis ise bilvesiledir. Ayrıca öğme mahiyetinde değil ikaz mahiyetindedir. Suçluluğun tekevvünü için aranan ilk şart niyettir. Niyet Bomba hadisesini takbih ise bir başka hadiseyi teşvik olamaz. Bir kanunsuzluğu takbih etmenin bir başka kanunsuzluğu taltif etmek manasına geldiğini tervic eden bir hukuk kaide-

si bulunduğu kanaatında değiliz.

Sanıkların (Halkı kanunlara karşı gelmeye teşvik) ettiklerine dair iddia da maruz sebeplerle mesnetsizdir. Gerçi bu beyannameden sonra yurdumuzda pek çok tahrip hadiseleri olmuştur. Binalar işgal edilmiş, devlet malı yağma edilmiş. Üniversiteler işgal edilmiş. Profesörler döğöl-müş, gençler kurşunlanmıştır. Ama bunları yapanlar beyannameye takbih edilen zihniyeti taşıyanlardır. Bu hali ile beyanname bu kişileri ve bu zümreleri teşvik etmiş değil aksine takbih ve ikaz vazifesini yapamamıştır.

Kanaatımız odur ki müvekkillerim bu beyannameyi neşrettiklerinden dolayı (Suçu öğmek) veya (Halkı suç işlemeye teşvik etmek) suçundan tecziye edilemezler. Bilakis suç işleyenleri takbih ve meşru mercileri ikaz vazifesini yapamadıklarından tevbih edilebilirler.

C) İddia makamının beyanname mündericatında mevcut olduğu için suçluluk unsuruna Konya ve Taksim olaylarını da mesnet almasını bir türlü anlayamadık. Bildirinin manşeti ve mahiyeti Kayseri olayları ile ilgilidir. Bilvesile Konya ve Taksim olayları da zikredilmiştir. Bir yazı, bir beyanname kül olarak ve bütünü ile bir fikri ifade eder. Onun içinde herhangi bir cümleyi münferiden ve müstakillen mütalea etmek ve ondan suç unsuru çıkarmak mantık kurallarına aykırı hareket etmektir. Bir beyanname mevzuu tümü ile müstakil bir fikirdir. Onun içindeki cümleler müstakil fikrin parça parça unsurlarıdır. Bu cümleler tek başlarına alınırlarsa, asıl fikirden başka manaları elbette ifade ederler. Ama bu cümlelerin tek başlarına ifade ettikleri mana o beyannamenin manasını aksettirmez. Yazı tekniğinin, beyan uslubunun zarureti, bir fikri ifade eden yazının tümünü mütalea etmeyi gerekli kılar. Beyannameye bu zaviyeden bakarsak, solcu aşırılıkları ve anarşist davranışları takbih mahiyetini taşımaktadır. Elbette bu fikrin ifade edilişi sırasında bu davranış sahiplerine karşı çıkılacağını, mukabele edileceğini ihtar edeceklerdir. Ve elbette bir hareketi men için o hareketin sahiplerine uğrayacakları nikbeti işaret edeceklerdir. Bu işaret edilen hareketi öğmek manasını taşımaz.

Yukarıdan beri arz ettiğimiz sebebe binaen müvekkillerim iddia edilen suçu işlemişlerdir. Bilakis suçu ve suçluyu takbih etmişler, Millet aleyhine, Millî birlik aleyhine işlenecek suçları men ve def etmeye matuf gayret göstermişlerdir. Bu sebeple beraatlerini talep ederim. Sayet ve farzı muhal olarak tecziyeleri cihetine gidilecek olursa tecillerini ve cezalarının paraya tahvilini bilvekele dilerim.

Müsnet suçun müvekkilim dernek yönünden mütaleasına gelince:

Makamı iddia Dernek Başkanı ile sekreterinin hareketini dernek hükmi şahsiyeti ile de irtibatlandırmaktadır. Bu sebeple de 3512 sayılı kanunun 9/A maddesine tevfikan derneğin kapatılmasını istemektedir. Yukarıdanberi arz ettiğimiz sebeplerle esasen suçlu olmayan idarecilerin hareketi tecziye edilmediği takdirde derneğin de kapanması farzı mevzu olmamak gerekir. Ancak ve farzı muhal olarak idareci şahısların müsnet suçları subuta erse bile derneğin ilzam edilmemesi gerekir şöyle ki:

(Devamı gelecek sayıda)

Milletin hayat müdafaaasını yürüten Mücadele Birliği'ni kapatma kararı veren bakiimler görülüyor. Tabela iner mücadele devam eder.

Milletten Gizlenen İhanet

31 MART

5 Ekim 1908 de Bulgaristan prensliği Osmanlı İmparatorluğundan tamamen ayrıldığını, bağımsız olacağını Bulgar prensinin artık Kral ünvanı taşıyacağını Bâb-ı Âliye ve bütün dünyaya ilân etti. İttihat ve Terakkinin temel fikrinin «İttihad-ı Anasır» olduğu, Bulgar komutanlarının da İttihatçılarla en iyi anlaşılanlardan olduğu hatırlansın.

Aynı tarihte Bosna-Hersek'te elden çıktı ve Avusturya'ya ilhâk edildi.

6 Ekim 1908 de toplanan Girit meclisi; Girit'in Osmanlı İmparatorluğundan ayrılıp Yunanistan'a ilhak ettiğini bütün dünyaya ilân etti. Sultan Abdülhamid rejiminin ayakta tuttuğu İmparatorluk Balkan çetecilerinin elinde yavaş yavaş eriyor, mukadder bir yokoluşa doğru sürükleniyordu.

17 ARALIK 1908 MECLİS-İ MEBUSANIN AÇILMASI

1908 Meclis-i Mebusanında icrayı faaliyetine başlayan mebusları millet seçmedi. İttihat ve terakkiciler istedikleri adamları zorla mebus seçtirdiler. Hatta yer yer silâh zorla kullandılar. Milletın kaderine millettenden olmayan, millet gibi düşünmeyen bir avuç Balkan komutacısı hâkim oldu. Ne acıdır ki tarih; milletimizi gayri millî ideolojilerin temsilcileri tarafından idare edilme bahtsızlığına uğramış milletlerden biri olarak ebediyete kadar anlatacaktır.

Rum milletvekillerinin siyasetini, propaganda ve programlarını bir fesat yuvası olagelmış Fener patrikhanesi ile Atina idare ediyordu. Milletimizi parçalayıp, viraneye çevirmek istedikleri yurdumuzda büyük Rum İmparatorluğunu kurmayı mukaddes bir dâvâ bilen Fener Patrikhanesi'nin çalışmalarına 1908 lerde de göz yumuluyordu.

1894 Sason Ermeni isyanında yüzlerce kardeşimiz Ermeniler tarafından vahşice şehit edilmiş evler yıkılmış etraf yakılmıştı. Osmanlı İmparatorluğu'na kafa tutan, Doğu Anadolu'nun kendilerine verilmesini isteyen, büyük Türk Sultamını öldürmeye teşebbüs eden Ermeniler II. Meşrutiyetin ilânından sonra milletimizin kaderinde söz sahibi olmaya başladılar. Meselâ İttihatçıların Harput milletvekilliğine seçtikleri Hamparsum Boyacıyan Efendi, Sason isyanının lideriydi. İsyân bastırılırken o kaçmış, canını kurtarmıştı. 13 yıl sonra aynı adamın çağrılıp milletvekilliğine tâyin edilmesi; yüzlerce vatan evlâdının kanına girdiği için onu tebrik edip, — sende daha nice böyle işler bekleriz, demektir.

Meclis-i mebusanın açıldığı günlerde Rusya'nın İstanbul büyükelçisi, baştercümanı olan «Ermeni Mandestam'a göre 275 milletvekilinden ancak 140'ı Türktü» Demek ki 135 milletvekili millet düşmanı unsurların temsilcileri idiler. İttihatçılar bu ihanetlerinin adını «İttihad-ı Anasır» koymuşlardı. Ayrıca senelerdir müslüman kanı dökmekten büyük bir zevk duyan Sırp, Bulgar, Ermeni ve Yahudi milletvekilleriyle boy boy fotoğraf çektirip bu unsurlarla kardeş olduklarını ilân etmişlerdi.

Ayrı ayrı düşüncelerin temsilcilerini ihtiva eden Mebusan Meclisi kısa zamanda kaynaşmaya başladı. Herkes kendi ırkı lehine konuşmaya girişince, ideolojilerin çar-

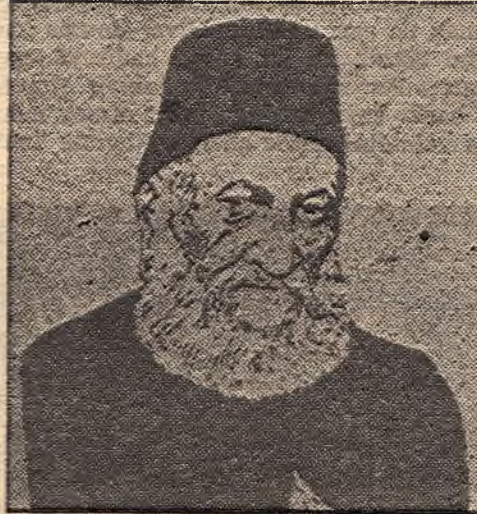
pışması büyük gürültülere yolaçtı. Manzarayı anlatırken kelimeler bile aczini ifade ediyor. Ne kadar acı!.. Meclis-i Mebusanda milletvekilinin biri bir gün ayağa kalkıp, «Ben Osmanlı Bankası kadar Türküm» diyerek İttihatçıların yüzüne tükürücüne ne olduğunu açıklar. Bilindiği gibi Osmanlı Bankası Yahudiler tarafından kurulmuş, tanınmaması için, o şerefli ismi alma küstahlığını göstermiştir.

Abdülhamid, meclisi açış ve Meşrutiyeti ilân ettiğini bildiren nutuklarında, farklı dünya görüşlerinin temsilcileri olan milletvekillerinin devletin yararına hiç bir iş yapmayacaklarını ima ederek 31 yıl önceki meclisi de sırf bunun için kapattım diyor.

1908 DEN SONRA OSMANLI İMPARATORLUĞU

31 MART VAK'ASI (13 NISAN 1909)

II. Meşrutiyet ilân edileli epey olmuş, İttihatçılar ve beynelmilel millet düşmanları Yahudiler, Ermeniler, Bulgarlar, İngilizler, Fransızlar ve Ruslar emellerinin gerçekleşmesi için gerekli olan ilk ve mühim basamağı elde etmişlerdi. Fakat basamakların yükselmesi gerekiyordu. Bunun için de Abdülhamid Han'ın tahttan indirilmesi, daha sonra fesat şebekelerinin baş kaldırmaları ile muazzam bir imparatorluğun ve şerefli bir ideolojinin tamamen yıkılması vardı plânda. Bu plânı yürüten beynelmilel güçler kuklaştırdıkları İttihatçılardan ve milletin dağınık olan samimi duygularından faydalanmayı bildiler.

Sadrazam Kâmil Paşa

İttihat ve Terakkiciler devlet idaresini tamamen elgeçirmek için her türlü ihaneti yapmaktan çekinmiyorlardı. Posta kâtibi olan Tal'at Bey'in dahiliye nazırlığına getirilmesi, itttihatçı olmayan devlet memurlarının devamlı tasviyesi bu türlü ihanetlerdendir. Meşrutiyetçiler, hürriyet getirdik, eşitlik getirdik, saadet getirdik diye avaz avaz bağırımlarına rağmen milleti memnun etmiş değillerdi. Bosna - Hersek, Yunanistan Girit gibi vatan parçaları elden çıktığı için, yüksek mevkilere işin ehli olmayan, cahil itttihatçı masonlar getirildiği için, bütün bunlardan önemi olan, milletin imân, kültür ve ideolojisi ile alay edildiği için, milletin öz değerleri ayak altına alındığı için itttihatçılar tutunmuyor, itttihatçılar sevilmiyor, meşrutiyet istenmiyordu. «İk -

dam» gazetesinin 31 Mart hâdisesinden üç gün önceki neşriyatına göre, o günlerde itttihatçı subaylar, askerlere durmadan şu emri tebliğ ettiler:

— «Hocalarla katiyen görüşmiyeceksiniz! Askerlikte diyanet meselesi aranmaz.» Bütün bu hâdiseler gayri memnun milleti harekete hazır bir vaziyete getirdi. Beynelmillel güçler milletin böyle bir vaziyete gelmesini bekliyorlardı. Kıbrıslı İngiliz ajanı Derviş Vahdeti yayınladığı Volkan gazetesi ile milletin manevi duygularını istismar etmeyi gayet iyi başardı. «İttihad-ı Muhammedî» cemiyeti ve onun yayın organı olan «Volkan» gazetesi sözde herşeyi islâm adına yapıyordu. Derviş Vahdeti denen ajan kendini bir islâm fedaisi olarak takdim ediyordu.

31 Mart Hâdisesinin vukuunda, Fransada Jön - Türklük etmiş vatan haini Murat Bey'in «Mizan» gazetesi de büyük rol oynamıştır.

31 Mart vak'ası bu milleti yıkmak için tertip edilmiş ender hâdiselerden biridir. Tamamen tertip ve kompladan ibaret komünistler ve masonlar milletin hafifçe silkinisine dayanamıyarak «31 martçılar geliyor» diye feryadı basıyorlar. Arkasından'da «irtica her hortladığında başı ezilmiştir» diye asırlık ihanetleri tekrariyabileceklerini açıkça söylüyorlar.

İttihatçılar, isyanı bastırma bahanesi ile Selânikten kuvvet toplamaya başladılar. Çoğunluğunu Arnavut, Bulgar, Sırp, Yunan, Yahudi ve diğer Mekadon çetecilerinin teşkil ettiği bu orduya «Hareket Ordusu» namını verdiler. Hareket Ordusu İstanbul'a hareket etmek üzere Selânikten yola çıktı. Hareket Ordusu 23 Nisan'da Yeşilköy'e ulaştı. Aynı gün Yeşilköyde Ayan Reisi Sait Paşa başkanlığında bir toplantı oldu. Toplantıda vatan hainleri Hareket Ordusunun plân ve programını müzakere ederek padişahı hal kararını aldılar. Hal kararı alınmasına rağmen yayınlanan teblihtelerde, Hareket Ordusunun hükümdarı âsilerin elinden kurtarma maksadı ile İstanbul'a gireceğini bildirdiler. Padişah ve I. Ordu işin gerçek yüzünü anladı. Hatta I. Ordu, Hareket Ordusunu dağıtmak için padişahın izin istedi. Fakat karı dökmekten son derece sakınan Padişah bütün ısrarlara rağmen izin vermedi. Sebebini iyice bilmediğimiz bu hareketinden dolayı, padişah affı mümkün olmayan ve bir milletin yokoluşuna sebep olan büyük bir hataya düştü.

Milleti yıkılışa götüren bu hâdisenin tertip edilmesi için Amerikalı Yahudi banker Jakop Schiff'in milyonlarca lira yardım ettiği belgelerle sabit olduğu, halde * milletin samimi duygularını istismar eden ve 31 Mart hâdisesinin meydana gelmesinde en büyük rolü oynayan Volkan gazetesinin sahibi Derviş Vahdeti'nin müslümanlıkla ilgisi olmayan bir İngiliz ajanı olduğunu tesbit eden vesikalar bilindiği halde, 31 Mart hâdisesini gerçek mânâda anlatmayanlar vatan haini ajanlardır.

(*) Menemen hâdisesinin içyüzü General C. Rifat Atılhan Chf. 30.

(Devamı gelecek sayıda)

Milletin müdafaası devam ediyor

Mücadele Birliğine Kimler Düşman?

Bildiri 312. Maddenin anladığı mana-
da, suça dolayısı ile tahrik kastıyla mi
yazılmıştır?

Bilirkişi raporunda suç ve maddi un-
suru kafi derecede aranmadığı gibi cür-
mü kasta hiç dikkat edilmeksizin, bildiri
mahkûm edilmeğe çalışılıyor. Her suçun
olduğu gibi bu suçun da teşekkülü için
cürmü kasit ispat edilmelidir. Bu husus
kati bir gerçek olmakla beraber, bu su-
çun — hususi kasitla — mümkün olacağı
doktrin tarafından ifade edilmiştir.

«Manevi Unsur: Failin bucürmün te-
şekkülündeki — Niyet — unsuru fiilin
mustakil diğer bir cürüm vasfına ilişkin
değişiklik bakımından ehemmiyeti büyük-
tür. Bu itibarla umumi manada «Cürüm
kastı» aranmakla beraber «Hususi mak-
sada araştırılması lâzım geldiği kanısın-
dayız.» — Türk Ceza kanunu şerhi ve tat-
bikatı Nejat Özütürk, Yüksek Hakimler
kurulu üyesi. Balkanoğlu Matbaacılık Li-
mitet Şirk. 1966 Ankara —

Bazı müelliflerin hususi kastın aran-
ması gerekli olduğunu ifade ederlerken bi-
lirkişinin «Suç olduğu kanaatindeyim» de-
yip geçivermesinin manası ne olabilir?
Cürmü irade olmadan bir suçun suç olarak
vasıflandırılması mümkün değildir. Şu hal-
de manevi unsur, kast yahut cürmü irade
yönünden bildirimizin mezkûr bölümlerini
bizim incelememiz gerekiyor. Zira, bilirki-
şi böyle bir araştırmayı vazifesi olduğu
halde yapmamıştır. Sadece suç olduğu ka-
naatindeyim, demekle yetinmiştir.

Bilirkişinin bildiriye isnat etmiş oldu-

gu cürmü kast, yani suç işlemeğe tahrik
kastı bildiride yoktur.

Zira, suç işlemeğe tahrik, kanunlara
itaatsızlığa teşvik kastı gibi cürmü irade-
ler:

a — Bizzat bildirinin ifadeleri ile,
muhtevası ile tezat halindedir.

b — Bildirinin yazılışına amil olan
saikle tezat halindedir.

c — Benzer nadiselerde M. B.'nin me-
todu, davranışı ile tezat halindedir.

Yukarıda aldığımız tezatlar bizim bö-
yle bir adi kasitla hareket etmeyeceğimizi
gösteren temel vakialardır. Ve bunların
araştırılması bize suç isnat eden herkezin
vazifesidir. Öyle ise bildiriye isnat olunan,
muhayyel cürmü iradeninde bir iftira oldu-
ğunu görelim. Ancak kastın metodlu ara-
ştırılması gerektiği sarahate kavuşmalıdır.
Bunun için ceza hukukunun temel prensip-
lerini hatırlayalım;

«Diğer bazı müelliflere göre ise, kast
karinesi diye birşey yoktur. Diğer unsur-
ların mevcudiyeti nasıl ispat ediliyorsa, ma-
nevi unsur ve ezcümle kastta o suretle is-
pat edilmelidir.»

«Beyan edelimki bu yolda yapılacak
araştırma çok büyük güçlüklerle karşılaş-
mak ve hasseten failin hangi nevi kasta
hareket ettiğini tayin gibi psikolojik ince-
lemeleri istilzam etmek icap eder. Hakim
bu konuda, herşeyi, faille mağdur arasın-
daki geçmiş münasebetleri, suçun işleme
mahal ve zaman ve tarzını nazara almak
ve ona göre kastın bulunup bulunmadığını
tespit etmek mecburiyetindedir.

Usule teferru eden bu meselede, kati
bir neticeye varmayan hakim «Süpheden
mazmun müstefit kılınır» kaidesini tatbik-
le failin en ziyade lehine olan manevi du-
rumun mevcudiyetine hükmeder.

İşaret edelimki, temyiz mahkemesinin
müstekar içtehatı da bu merkezdedir. Bir
misal vermek maksadı ile şu kararı zikre-
delim: «Hadisenin cereyan şekline, suçta
kullanılan âletin sopadan ibaret olduğu-
nun kabul edilmesine ve otopsi neticesin-
de tanzim edilen raporda kafa kemiğinin
kırık ve çıkık olduğu bildirilmesi itibari-
le darbenin çok şedit olmadığı anlaşılmı-
şına göre, suçun öldürme kastıyla işlendi-
ğine dair kesin deliller gösterilmeksizin
448. maddede hüküm tesisi yolsuzdur.»
(I. C. D. 30-6-1953.1560 2288: Baytok 391
Nazari ve Tatbiki C.H. c. I S. Dönmezer,
S. Erman, shf. 230-231. — Florian, 471.)

«Şu halde yapılacak ilk iş, failin har-
gi suçu işlemek kastı ile hareket ettiğini
tespitten ibarettir. Şüphe yokturki, diğer
hususlarda hakim, kastı ne suretle meyda-
na çıkarıyorsa, buradada aynı şekilde ha-
reket edecek, yani sadece harekete değil,
hareketin dışında kalan unsurlara (ailunde)
itibar edecek, faraza mağdurla fail arasın-
daki münasebetleri, harekete tekaddüm
eden veya bundan sonra yapılan diğer tali
geçmiş hareketleride nazara alacaktır.»
(Nazari ve tatbiki ceza H. Cilt I shf. 416
S. Dönmezer, S. Erman)

Yukarıdaki hatırlatmaların ışığı altın-
da

a — Bildiriye izafe edilen, suç işleme-
ğe tahrik, kanunlara karşı gelmeğe tahrik
kastı, bizzat bildirinin kendisi ile tezat ha-
lindedir. Zira bilirkişi mezkûr cümleleri
kasitla ve yanlış bir özetle ve tahrifle 312.

maddenin şumulüne dahil edebilmektedir.
Bu husus üzerinde iyice durduğumuz ka-
naatindeyiz. Komünizmin an

(Matbuat Suçları - Matbuat kanununa
göre suçlar, müevvideler, yargılama usulü.
Dr. Sulhi Dönmezer. İ. Ü. Ceza hukuku ve
usulü Doçenti. İ.Ü. Yayınları N: 298, Hu-
kuk fakültesi No: 62

Doktora İhtisas Kursları Serisi No: 9
İsmail Akgün Matbaası - İst. 1949)

Bir cürümden bahsedilmiş olmasının
hangi huduttan ötede «öğmek» sayılacağı-
nı tayin etmek için «sistematik voruma»
baş vurmak doğru olur. (Sistematik yorum
için bak Erem, Türk Ceza Hukuku Prağ-
raf: 17) Fasil başlığı «Suç işlemeğe tah-
riktir» «Bu itibarla bir cürmü öğmek baş-
bakalarını o cürmü işlemeğe teşvik edici
veya cürmün işlenmesine mani olan ma-
nevi engelleri (Meselâ ahlâki engelleri ve-
ya kanun korkusunu) kaldırıcı...» diye
ki sözleridir. Kısacası «öğmek» suç işlemeğe
dolayısı ile tahrik etmek
tir. Sadece bir mütealanın «alc...»
mi öldürdüler. sözünde olduğu gibi» mane-
vi tesanüt beyanlarının, umumi af talebi-
nin, yardım parası toplamanın (Mükafat
değil) sadece tasvibin. telkin edici mahi-
yette olmadığı zaman suç sayılmayacağını
düşünen müellifler vardır (Bak Manzini
V. n. 1817)»

(Türk Ceza Hukuku C. II Hususi hü-
kümler, Dr. Faruk Erem. AÜHF. Ceza
hukuku ve Adalet Psikolojisi Prof AÜHF.
Yayınları No: 198 Ajans Türk Matbaası.
Ankara 1965)

Kanunun sarahati ve bir kısmını yu-
karıya aldığımız ilmi kanaatler, dolayısı-
yla de olsa propoğanda, tahrik ve teşvik ka-
rakterini arzeden hareketlerin 312m şumu-
lüne girdiğinden ibarettir. Aksine bir ilmi
incelemenin vulgarizasyonunu (avamileş-
tirilmesini) mahkûm etmek, fikir ve düşün-
ceyi mahkûm etmek demektir. Bu husus-
da bir fikir vermek üzere sosyal psikoloji
mühassıslarından O. Krech'i kitabından
inançlar ve onların tezahürleri ile ilgili
birkaç paragrafı nakledeyim:

«Tutumlarda dışa vurulma bakımın-
dan birbirilerinden ayrılırlar. Burada da
bu iki nitelik arasında tam bir korelasyon
yoktur. Tutumların dışa vuruluşlarına
bakmanın bir yolu da farklı tutumların
farklı «eşikleri» bulunduğunu düşünmektir.
Tutumların konuları ancak belirli şartlar
altında bir istek haline geldiğine göre,
hangisinde bu şartlar diğerlerine göre da-
ha kolaylıkla karşılanır ise o tutum daha
çok dışa vurulur. Bu tutumların her ikisi
de birey bakımından önemli ve kuvvetli
olabilirler. Sözelimi bir kimsede çok dışa
vurulan bir siyasi tutumla az dışa vurulan
bir dini tutum bulunabilir. Bu dini tutum
kendisini ancak belirli etkin olaylar orta-
ya çıktığı zaman dışa vurur. Cennet ve
cehennemin çok canlı bir tasviri karşın-
da, bağlı bulunduğu din kötülüğünde, ha-
karete uğradığı zaman, dini tutum önemli
bir tutumsa bu şartlar altında geri kalan
hayatını etkileyebilecek bir harekete giri-
şebilir.

(Devamı Gelecek Sayıda)

MİLLİ MÜCADELE

(Başarısı 5. Sayfada)

VESİKA 112 Sivas, 27.9.1919 Saat 11 evvel
(Kerimpasha ile telgraf başında muhabere)

Müsaade buyurursanız telgrafnamei biraderi teri muhteviyatından muhtacı izah ve istizah görülen bazı noktaları burada tekrar edeyim. Müahterem büyük padişahımız efendimiz hazretlerinin beyannamesi hümayunlarındaki irşadın hükümet ve milletimiz yegâne peyveste olacağı gayesinde tamamen müsterekiz. Milleti necibimizin ve cümlemizin zatı akdesi hilâfetpenahiyle olan revabıtı hürmet ve sadakatimizin lâyetelzel bulunduğuna asla kimsenin şüphe ve tereddüt etmeğe hakkı yoktur. Hakani celilüşünûmızın her türlü amel ve iradatı hümayunlarına serfûrî etmek bizim için bir nimeti uzmadır. Acizleri aylarca mukaddem bu hakikati mahzayı kemali samimiyyeti vicdaniyemle hâkipayı şahane arz etmiş idim. Bugün ve ilelebet bu nokta necata sadakatim kat'idir. Bilmümle rüfekayı mesaimin hissiyat ve içtihadatı kat'iyesi aynıdır. Ale'lumum büyük ve âlicenap ve vefakâr milletimizin dahi bundan başka türlü mütehasis olmasına imkân mata sever değildir. Halifel akdes ve padişahı celilüşünûm hakkındaki sadakat ve ubudiyet ve bipayan hürmetlerimizin herne olursa olsun daima mahfuz bulundurulacağını bütün mukaddesatımız üzerine yemin ile bir kere daha burada teyit ederiz.

İşte telgrafnamei biraderileri ve vukubulan teşebbüsü hayırhahileri münasebetile bir defa daha ve son defa zatı necibaneleri gibi kalbi cidden vatan ve millet aşkile ve sevgili nemlû olan mücessemî namus ve merdî kâmil, kadim arkadaşım ve hatıralı uhuvvetini daima hürmetle muhafaza eylediğin kardeşim Abdülkerim Paşa Hazretleri de de ibrâğ etmiş olmak bizim için her türlü vicdani huzurun teyidine medar olmuştur.

Anadolu ve Rumeli Müdafaa Hukuk Cemiyeti Heyeti Temsilîyesi namına

Mustafa Kemal

Saat 6.10 sonra
Büyük Hazret,

Mihrabı muallâyı ümmet ve millet bilmekteki kanaati kat'iyemiz icabatındandır ki, her türlü maruzat ve istirhamatı milliyeyi şüddet seniyeyi mülûkâneye arz ve ibrâğâ fûrceyap olmaya tegebüsten geri durmadık. Ferit Paşa ve rüfekasının bu emeli has ve nezihe set çekmeğe çalışması na rağmen yine aynı tariki ubudiyette berdevam bulunmaktayız. Yalnız burada müsaade buyurursanız büyük bir hatadan zatı âli biraderilerini tahlis maksadile arz edelim ki, Anadolu umum maruzatının meşmûlû lihazai hilâfetpenahi kılınmış hakkındaki malûmata milletin henüz itimadı kat'i değildir. Çünkü ihanetkâraneleri sabit olan birkaç şahsı hiçbir vakit bütün kalbî vicdan ve mevcudiyetlerle ve en amik hissiyatı ubudiyetkârane ile padişah ve halifelerine merbut bulunan koca milleti necibelerine tercih buyurmazlar. Millet azameti ilâhiyeye ve amali hakikiye hilâfetpenahiye istinaden ve ilticaen istihsalı maksut ve temini matlap eyliyecektir. Bu bapta emri Hüdâyı ifa edecektir. Ve buyurduğunuz gibi istihkakı millîmiz pürsâd ve zisâlm olacaktı. Duayı kerem kârilerekinin eksik edilmemesini rica ederim. Sa'y bizden, tevfi hüdâyı lemyezeldendir.

Mustafa Kemal

OSMAN BATUR

(Başarısı 10. Sayfada)

Bu haberlerin birleştiği hakikat şudur: Osman Batur şehid edilmiştir ama, Türkistan'ın millî mücadelesi yok edilememiştir.

Bütün imkânsızlıklara rağmen; Osman Batur'un kini, Türkistan'daki millî mücadele meşalesini ateşleyecektir.

Beynelmillel politikanın ve onun emrindeki sermayenin kundakladığı Çin garillaları, Türkistan'daki bahadurların dağ harpleriyle imha edilmektedir. Aya insanın ayak basmasından Çinlilerin haberdar etmeyen Kızıl Çin elbette Türkistan hıların millî mücadelesinden de dışarıya haber sızdırmak istemeyecektir.

Fakat zulmün sonu gelmiştir. Türkistanlının millî mücadelesi her türlü engeli aşarak dalga dalga gelişmektedir

Tarihi seyir, millî mücadelenin zaferini müjdelemektedir.

Ecevit'in itirafları

(Başarısı 4. Sayfada)

lidir. Kanlı Pazartesilerini ortaya koyanların Hacettepe Olaylarını tezğahlayanların bütün plânları ortadadır. Ve açıktır ki silâhlı tecavüzler solcuların fayda umduğu bir metoddur. Onlar tarafından işletilmektedir. Geç de olsa bazı çevreler bunu itiraf mecburiyetinde kalmışlardır.

DİZGİNLER KOPUNCA

Kanunun açıkça suç saydığı fiilleri «İşgal ve boykot aynı şeydir» diyerek fetva verenler, ipin ucunu kaçırdıklarını yeni anlamışlardır. Besledikleri karğalar onların da gözünü oyma şirretine erişmiştir. Ne zaman ki iğnenin ucu kendilerine batmaya başlamıştır işte o zaman İnönü de Ecevit'de sızlanmıştır.

Bir zamanlar «İlla da tehlike sağdır» diyen İnönü ve sevgili Ecevit'i şimdi bir kaosu içine düşmüşlerdir.

Yine bir zamanlar komünistlerin yaptığı tecavüz ve kanunsuz hareketleri «Bunlar gençlik hareketidir» veya «Gençlik haklıdır. Çünkü dünyanın her yerinde gençler bu davranışlarda bulunmaktadır.» kabilinden sözlerle onlara yeşil ışık yakan Ecevit, son hadiselerle büyük telaşa kapılmıştır. C.H.P.'nin pamuk elli gençleri komünistlerden dayak yevince, tertip etikleri mitingler solcu eşkiyalar tarafından tecavüze uğrayınca feryadı basmışlardır. Bu eşkiyaların solcu olmadıklarını iddia gibi gülünç bir duruma düşmüşlerdir.

Birkaç gün evvel Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu genel kurulunda konuşan Ecevit, «Sizden daha solda olanlar,

Komünistlerin Putu Lenin

(Başarısı 7. Sayfada)

ğının ve kapitalizmin yıkılacağına kaçınılmaz olduğunu ispat için düşünce prensibi olarak dialektiğe, düşüncenin özü olarak maddeciliğe davandı. Böylece sosyalist hayal ilim maskesini takınabildi.

Ancak sosyalizmin bir hayal dünyası olmaktan çıkıp, geleceği kati bir dünya görünüşü kazanması yetmezdi. Sosyalizm sadece bir izah olmayacak, bir ihtilâl silâhı da olacaktı. Fakat bu neticeye Marx ve Engels varamadılar. Marx beklediği ihtilâlin patlamadığını görerek, ızdırap içinde öldü. Engels'e ise Marx'ın eserlerini toplamak düşüyordu.

Bir fikri hayal aleminden, yaşama dünyasına getirmek teşkilâtçılık isteyen bir işti. Bir fikir ne derece haklı bulunursa bulunsun, bu fikre inanan insanların mücadeleyi ile hayata kavuşur. Bir fikri yaşanmağa değer hale getirmek için ise mücadeleyi zafere kavuşturacak bir kadroya ihtiyaç vardır.

İşte bu sebepten Lenin olmasaydı, bir Marxism — Leninizmden bahsedilmeyecekti. Hitler olmadan bir Nasyonal — Sosyalizmden, söz edilemeyeceği, Mussolini olmadan

elli yıl önceki sol düşüncesinin doğmasına saplananlar ilerici değil gericidirler. Bu korkak kahramanlar kısa yoldan iktidar hevesliler: gençleri sokak kavgalarına itiyorlar. Siz salon sosyalistlerine gerçek solu öğreteceksiniz. Halkın ayağına gitmeyen birtakım salon beyleri, bıyıklarını şu türlü bırakıp, ceketlerini şöyle giyerek Maocu sayarlarsa...» diyerek solun prestijini kurtarma gayretinde bulunmuştur.

Sanki milletin Taksimde dayak attığı, Bozkır sokaklarında yular takıp, gezdirdiği, Erzurum'da leşini sürüdüğü eşkiyalar «Salon solcuları» değilmiş gibi karşısına dikiliyor, yeni 31 Martlar vahmediliyordu. Rüzgâr ekenin fırtına biçeceğini unutmamak gerekir.

Bir iki siyasi beyanatta bu mesele geçirilemez. Komünistlere karşı kesin bir cephe alınmadıkça silâhsızlanma teklifi sırf demogojiden ibaret kalacaktır.

NETİCE:

Silahlı tecavüzün ideolojik karakteri belli olunca, varılacak netice şu olacaktır: Eğer geç de olsa itirafta bulunanlar gerçekten vatansever iseler bunların komünist olduklarını açıkça ilân etmelidirler

Bütün vatanseverlerin millî cephede birleşmeleri, komünizme karşı millî mücadeleye karar vermeleri zaruridir. İktidar meseleyi sadece milete şikâyetle yetinmemeli, milletin yaptığı vazifeyi bizzat yüklemelidir. Millet devletini vazife başında görmek istiyor.

Faşizmden bahsedilemeyeceği gibi, Lenin olmadan Rus komünist partisinden ve Rusya'da patlayan komünist ihtilâlden de bahsedilemez.

Lenin'in çalışmalarıdır ki, komünist partisini bir münakaşa kulübü hüviyetinden çıkarmış, halkı kandırabilecek güçte propagandacılar ve teşkilâtçılar ordusu haline getirmiştir Lenin'in parti, teşkilâtlanma, ve politika hakkındaki fikirleri bugün bütün komünist alemin inandığı baş emir mahiyetindedir. Vietnam'da Küba'da, Yemen'de kandırılmış kitleler Lenin'in prensiplerini tekrarlamaktadırlar İnsanlık bu küfür rehberi bu batılın kahramanı, kızıl deccalin orduları tarafından esaretin batağına sürüklenmek isteniyor.

Bugün milletimizi bu kızıl yamyamların saldırısına karşı müdafaa harbinde Lenin ve çömezlerini; inanç, ideallere tam bağlılık, metod, strateji, teşkilâtlanma, takat ve bütün mücadele türlerinde fersah fersah geçen kahraman, liyakatli mücadele cilere ihtiyaç vardır.

Milletin sessiz mücadelesi, kadrolarını beklemektedir.

OKUYUCULARIN DİKKATİNE

YENİDEN MİLLİ MÜCADELE MİLLETİN DEĞERLERİNE BAĞLILIĞI ŞİAR EDİNİLMİŞTİR. ÜZERİNDE, OLMADIK KİŞİLERİN ULU ORTA LAĞ ETTİĞİ MESELELERİ, TEMEL KAYNAKLARA İNEREK ÇÖZMEK EN SAĞLAM YOLDUR. MECMUAMIZIN GEÇEN SAYILARINDA ÖMER NESEFİNİN (R.A.) AKÂİDİNİ NEŞRETMEŞTİK. TÜRKİYE'DE TÜRKÇE OLARAK İLK DEFA MECMUAMIZDA NEŞREDİLEN BU ESER, İLERİDE KİTAP HALİNE GETİRİLECEKTİR.

AYRICA YENİDEN MİLLİ MÜCADELE ÖNÜMÜZDEKİ SAYILARINDAN İTİBAREN AKÂİDE İMAMIMIZ OLAN İMAMİ MATURİDİNİN (R.A.) AKÂİDİNİ NESRETMEYE BAŞLAYACAKTIR. BU KIYMETLİ ESER BÜTÜN MÜMİNLERE VE VATANSEVERLERE UYACAKLARI GERÇEK İNANCIN TEMELLERİNİ GÖSTERİR.

ABONELERİMİZİN DİKKATİNE!

Mecmuamıza üç aylık abone olan okuyucularımızın abone müddeti bu sayı ile bitmiş durumdadır. Savın okuyucularımızın abonelerini yenilemelerini hatırlatırız.

İNKILÂB İLMİ

Peygamber

H.z. /S.A.S./ in Yahudilere karşı Mekte ile ittifakı; Komünistlerin, yıkmak istedikleri güçler haricindeki kuvvetlerle ittifakı; Mussolininin komünistler haricindeki kuvvetlerle - ordu ile- ittifakı bu kaidenin tatbikatını gösterir.

İttifakların, ittifakı temin ve tesis eden kuvveti ana hedefine götürmesi için, şu şartlar gerçekleştirilmelidir:

a- İttifakın siyasi, fikri ve askeri liderliğinin o gurubun elinde olması,
b- Tecrid edilmemesi.

c- Müttefikin kudretlerinden azami istifade

İttifak hali, kuvvetler arasındaki mücadelenin bir başka şekilde devamından ibarettir. Böyle olunca, inkılâbı gurubun hedefine vasıl olabilmesi için, müttefikler üzerinde siyasi ve kültürel hâkimiyetini kurmuş olması lazımdır. İttifak ancak bu şartla inkılâbı guruba faydalı olur. Müttefikle yapılan anlaşmanın şartları, gurubun ideolojisi istikametinde kullanılır.

H.z. Muhammed /S.A.S./ in Hudeybiye anlaşması fâkrî ve siyasi liderliğin İslâm inkılâbı gurubun elinde olduğunu gösterir. Şartlar İslâm ideolojisi istikametinde yorumlanmış ve kabul ettirilmiştir.

Komünistlerin milliyetçilik ve demokrasi maskesi altında, yıkmak istedikleri kuvvetler karşısında halkla ve ordu ile ittifak kurmaları daima ittifak kurdukları kuvvetlerin aleyhine ve fakat komünistlerin lehine neticelenmiştir. Zira komünistler ittifakları, kendi nüfuslarını kuvvetlendirmek için bir vasıta yapmışlar ittifakın fikrine ve siyasetine hâkim olmuşlardır. Her şeye rağmen ittifakın liderliğini yapmak, ittifakın o gurup lehine neticelenmesinin ilk şartıdır.

İttifakta lider gurup bu durum müttefikine kabul ettirmesse tecrid edilir. İttifaktan istifade hasıl olmaz. İnkılâbı gurup uzlaşma bilmez, haris bir gurup olarak vasıflandırılabilir. İttifakın liderliğini yaparken bu noktaya büyük dikkat gösterilir. İttifak lideri gurup müttefiklerinin kudretlerini istihdam edemezse, düşman kuvvetleri karşısında yalnız kahr ve kudretini heba eder.

Alman - Rus ittifakının çözülüşü ile Almanların yalnız kalması, onların çöküş sebeplerinden biri olmuştur.

Nato ittifakı için de bu durum aynen variddir. Amerika - İngiltere lehine işlemektedir.

Hülasa; ittifaklar, bir gurubun pozisyon ve imkânlarından hasımlara karşı istifade âletidir. Ve siyasi, askeri hâkimiyeti yaymanın bir vasıtasıdır.

Zamanımızda Komünistlerin, Amerikalıların ittifakları bu durumun dikkate şayan numuneleridir.

İNKILÂBİ HAREKETLERDE ALENİYET MESELESİ

Teşkilatların gizliliği meselesi teşkilatlanmanın özüne ait bir mesele olmayıp, şekline tealiuk eder. Teşkilatların gizliliği meselesi bir taktik meseledir Binaenaleyh taktiklere tesir eden sebeplerin değişmesiyle taktikler de değişir. Teşkilatlanmada gizlilik bir değişmez kaide değildir. İnkılâbı hareketlerde teşkilatlanma prensipleri esastır, fakat teşkilatlanma şekilleri daima, müttemadiyen değişir. Bu değişiklik muhte-

13

lif faktörlerin tesiriyle olur.

Evvelâ: İnkılâbı hareketlerin vasıf olduğu sevir yükselme hâlinde mi? Geri çekilme hâlinde mi- müdafaada mı? yahud taarruzda mı? Mezkûr durumlara göre gizlilik taktiği de değişir.

Sâniyen: Bu stratejik devreye uygun olarak mücadele vasıtalarının, mücadele usullerinin değişmesine uygun olarak da teşkilât biçimleri, şekilleri dolayısıyla teşkilâtın aleniliği de değişir.

Sâlisen: Teşkilâtın aleniliği meselesine teşkilâtın mücadele ettiği ortam, vasat ve bu vasatta hâkim bulunan düşman siyasi iktidarının vaziyeti tesir eder.

Kitlelerin teşkilatlanmasıyla iktidara gelmek isteyen inkılâbı hareketlerde hareket ve propoğanda daima açık olma temayülündedir. Fakat bu, zaman zaman, inkılâbın bulunduğu hücum ve müdafa safhalarına göre ve bunun da tesir ettiği mücadele usul ve vasıtalarına göre teşkilâtın gizliliği meselesi de devamlı surette değişir.

İNKILÂBİ HAREKETLERDE PROGRAMLARININ ALENİLİĞİ :

Her inkılâbı hareketde program yani inkılâbı hareketin yönelmek istediği ara hedefler ve -ara hedeflerden murad edilen, bilhassa mühim olan- gaye gizli olur. Kitle ve düşman kuvvetler tarafından bilinmez. Bilindiği takdirde, bu kendi nihai hedefini ifşâ etmiş olan hareketin muvaffak olmak ihtimali yok gibidir. Bunun muayyen misallerini görürüz. Muvaffak olmuş hiç bir hareket en son gayesinin ne olduğunu daha evvelden ilan etmiş değildir.

Program kitlenin malı değildir. Program, ancak bir davayı tahakkuk ettirmek isteyen insanların malı ve şuuru olabilir. Yoksa düşmanların eline geçecek ve onların inkılâbcıların önlerini kesmelerine yarayacak olan bir program ifşâsı o hareketin katledilmesi demektir.

VURUCU DARBELERİN GİZLİLİĞİ :

İnkılâbı hareketlerde düşmana vurulacak darbe şekli, zamanı ve yeri katıyen ilân ve ifşâ edilmeyiz.

Meselâ Hz. Muhammed (S.A.S.) harbin hangi istikametde cereyan edeceğini, nereye sefer yapılacağını umumiyetle bildirmeydi. Seferin yapılacağı istikamet yerine ters bir istikamete yönelir, büyük bir kavis çizer ve düşmanı baskın şeklinde vururdu. Bu Hz. Muhammed (S.A.S.) in başlıca taktiklerinden idi.

Demek ki darbe istikameti, şekli ve zamanı muayyen bir şefler kadrosu tarafından bilinir, fakat kitle tarafından bilinmez.

Ayrıca İnkılâbı Hareketler de istihbarat faaliyeti de gizlidir. Herkes tarafından bilinmez. Düşman kuvvetlerinin kimler olduğu ve faaliyetleri, düşman kuvvetlerinin neler plânladığının öğrenilmesi faaliyeti de bunu yapan teşkilât ve faaliyetleri yönünden gizlidir.

İnkılâbı hareketler bunların haricindeki bütün hareketlerini açık olarak yapar.

Stratejinin safhaları mücadele usullerine, bunlar da teşkilatlanma taktiklerine derin surette tesir eder. Binaenaleyh gizli olan teşkilât ve faaliyetler bir müddet son-

ra açık hale gelebilir. Bunun aksi de aynen varittir.

Hareketin bulunduğu strateji safhası propoğanda, teşkilatlanma ve hareketin aleniliğinin değiştirir. Demek ki; hareketin bulunduğu stratejik safha, o safhadaki stratejinin inkılâbcılara telkin ettiği mücadele usulleri, propoğanda, teşkilatlanma ve hareketlerde aleniyete tesir eder.

Teşkilatlanma taktiklerine -hususiyile aleniyet meselesine- tesir eden sebepleri Komünist hareketde inceleyelim :

«İnkılâbı med hâlinde idi, hareket yükseldi. Taktiklerin halleri ve şartlara uyması için değişmesi lazımdı.». Taktikler daima değişen, aynı anda bile birbirine zıt şekiller alan vesilelerdir. «Bununla ahenkli olarak kavga şekilleri de taktikler değiştiği için inkılâbın meddinin icabı ile ihtilâlcî idi. Mahallî siyasi grevler, siyasi nümayişler, umumî bir siyasi grev, meclisi boykot, ayaklanma, ihtilâlcî mücadele beyannemeleri, bütün bunlar bu devre esnasında birbirini takip eden değişikliklerdir.»

Yukarıda zikredilen mücadele usulleri; grevler, beyannâme neşirleri, siyasi grevler, siyasi nümayişler, ayaklanmalar, ihtilâlcî beyannâmelerin dağıtılması hep birer mücadele örneğidir.

«Bu, stratejinin inkılâbın- muayen bir safhasında yapılmıştır. Kavgamız hep bunların arasında cereyan etmiştir. Kavga şekillerinin bu değişiklikleri teşkilât şekillerindeki mütakâbil değişikliklerle mütarefık bulunuyordu. İhtilâlcî köylü komiteleri, grev komiteleri, sovyet işçi mebusları, az çok açık amele parti tahrikatı, bütün bunlar o devirdeki teşkilât şekilleriydiler.»

Demek ki teşkilât şekillerine stratejinin mücadele usulleri tesir etti. Bunlara uygun olarak teşkilâtlar meydana geldi. Daha evvel tesbit ettiğimize göre, teşkilâtların esasım kuran ve büyüten, onları tayin eden husus mücadele idi. Mücadele usulleri değiştikçe, teşkilatlanma şekilleri de normal olarak değişecektir.

«1907-1912 esnasında parti, inkılâb hareketinin bir alçalması müddetince, ric'at taktiklerine baş vurmağa mecbur kaldık. Hareket cezir hâlinde idi. Taktikler bizzure bunu nazar-ı itibare almağa mecburdur. Gerek mücadele şekilleri, gerek teşkilât şekilleri aynı surette değiştirildi.»

Mücadele usullerini değiştiren şeyler, o günün icabı olan taktiklerdi. Taktikleri değiştiren şey de o anki müdafa stratejisiydi.

Daha evvel hareketin yükselmesi hâlinde, meclis haricinde ihtilâlcî hareket yapıyorlardı. Bir müddet sonra bunun yerine parlamento mücadeleleri yaptılar. Daha evvel Çarlık idaresi aleyhine ihtilâl teşkilâtlandırıırken şimdi demokrasi taraftarı oldular. Demokrasiyi savundular. Siyasi grevler, açık ihtilâlcî beyannâmeler dağıtılması şeklindeki mücadeleler yerine meclise iştirak, parlamentoyu bir propoğanda vasıtası olarak kullanma kararı mücadele usullerinin değiştiğini gösterdi. Bu mücadele usullerine uygun olarak da teşkilâtların değişmesi lazımdı. (Devamı gelecek sayıda)

TÜRKİSTAN'DA MİLLÎ MÜCADELE

OSMAN
BATUR

150 KURUS